

ΣΑΛΠΙΓΕ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΗΜΩΝ
ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
& ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΩΝ

«Ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς, ἐν αὐταῖς εὐρήσετε ζωὴν αἰώνιον»

ΦΩΝΗ ΓΝΗΣΙΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ

Ἱερομονάχου

ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ

Ἁγιορείτου Προσκυνητοῦ Κρητὸς Λαυριώτου

Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐ κυβερνᾶται διὰ τῆς ἀθέου ἀστρονομίας ἀλλὰ διὰ τῶν Ἱερῶν καὶ Σεπτῶν Παραδόσεων καὶ τῶν ἑπτὰ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἅς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς.

(Θεσσαλονικεῖς β' ἐπιστολῆς Κεφ. β'.)

ΕΚΔΟΣΙΣ Α' ΑΘΗΝΑΙ 1931

ΕΚΔΟΣΙΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ 1989

ΙΕΡΑΝΘΩΤΟΛΗΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
"ΚΕΡΥΚΟΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ"
Μ. ΚΑΡΥΦΩΤΗ Ο Ο ΥΠΟΧΡΕΩΛΑ ΠΡΟΪΚΤΕΡΗ
ΣΤΗΝ ΑΣΙΑΝ ΤΗ. 67 64-67

Ο ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ ΔΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

**Μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἀναγνώσατε καὶ ἴδετε
τὸν καταχθόνιον σκοπὸν.**

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Καρόλου Α΄ τῆς Ρουμανίας ἐδόθη βασιλικὴ διαταγὴ ὅπως οἱ ἐκεῖσε διαμένοντες Ἰουδαῖοι ἢ ἀσπασθῶσι τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἢ ἐγκαταλείψωσιν ταχέως τὸ Ρουμανικὸν ἔδαφος. Ἄλλ' οὗτοι οἱ δόλιοι καὶ συνεργάται τοῦ Σατανᾶ, ἔστειλαν ἐπιστολὴν εἰς τὴν μυστικὴν των Κυβέρνησιν τὴν διαμένουσαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὅπως συμβουλεύσῃ αὐτοὺς τί ποιήσουσιν. Ἡ ἀπάντησις τῆς καταχθονίου Κυβερνήσεως αὐτῶν ἦτο αὕτη: «Προσκαίρως διὰ προσωποληψίαν δεχθῆτε τὴν Πίστιν τῶν Ὁρθόδοξων, καὶ ποιήσατε τὰ τέκνα ὑμῶν ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς καὶ κατηγήσατε αὐτὰ νὰ ἐξολοθρεύσωσιν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπὸ προσώπου τῆς Γῆς καὶ οὕτω νὰ ἐπαναφέρουν θριαμβευτικῶς τὴν πρὸς στιγμὴν ἀπωλεσθεῖσαν πίστιν ὑμῶν· καὶ ἐὰν οὗτοι θελήσουν νὰ ἐξολοθρεύσωσιν τὴν γενεὰν ὑμῶν ποιήσατε τὰ τέκνα σας Κυβερνήτας, Πολιτευτὰς καὶ Νομικοὺς ἵνα σεῖς ἐξολοθρεύσῃτε τὸ ἔθνος αὐτῶν. Ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ! ταῦτα πάντα ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ἐφαρμόζονται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Διὰ τοῦτο καλῶς λέγει ὁ Προφητάναξ Δαυὶδ «υἱοὶ

ἀνθρώπων ἕως πότε βαρυκάρδιοι ἵνα τί ἀγαπᾶτε ματαιότη-
 τα καὶ ζητεῖτε ψεῦδος;» καὶ ὄντως Ὁρθόδοξε Λαὸ κοιμᾶ-
 σαι εἰς τὸν ζοφώδη ὕπνον τῆς ἀκηδίας καὶ δὲν ξυπνᾶς νὰ
 ἰδῆς τὴν πολύτιμον θρησκείαν σου καὶ τὸ λαμπρὸν Ἔθνος
 σου ὅπου οἱ δόλιοι δράκοντες μέσον τῶν ὀργάνων αὐτῶν
 σκάπτουν ὑπογείως τὸν τάφον τῆς ἀπωλείας σου. Ἐγέρθη-
 τε!! Ἐγέρθητε!! ἀπὸ τοῦ ὕπνου τούτου, διότι ὁ κώδων τοῦ
 κινδύνου κρούει καὶ οἱ κρούοντες αὐτὸν εἰσὶν οἱ Ἀρχιεπί-
 σκοποι ἡμῶν οἵτινες ὑποκρύπτονται ὑπὸ τὴν ἱερὰν γλαμύδα
 τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀληθῶς δέ, εἰσὶν
 λύκοι ἄρπαγες, οἵτινες ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν γνωρίζον-
 ται. Ἄς ἀπορρίψωμεν λοιπὸν τὸ ὑπνωτικὸν δηλητήριον,
 ὅπερ μᾶς ἐπότισαν μὲ τὸ ψευδὲς περιβάλλον τῆς Ἀγιωσύ-
 νης των καὶ τὸν καρπὸν αὐτῶν καὶ τότε ὄντως ἀληθῶς θὰ
 πιστεύσωμεν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἶναι συνεργάται τῶν ἄνω-
 θεν γεγραμμένων Ἰουδαίων καὶ τῆς κυβερνήσεως αὐτῶν
 καὶ ἅς ἔλθωμεν ἵνα φανερώσωμεν ὀλίγα ἔργα, ὅπου ἀσφα-
 λῶς τοὺς ἀποδεικνύουσιν συμμετόχους τῶν Ἑβραιομασό-
 νων καὶ τὸ πρῶτον εἶναι αὐτὸ τὸ ἐξαισίον καὶ ὑπερφυσι-
 κὸν ζήτημα τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ὅπου σὺ ἀγνοεῖς
 καὶ δὲν ἐνδιαφέρεσαι μηδαμῶς δι' αὐτό, ἐλπίζων εἰς τὰ
 κράσπεδα καὶ εἰς τὰς πρωτοκαθεδρίας τῶν ἀρχιεπισκόπων
 σου καὶ λέγεις βροντοφώνως: «ἅς ὄψονται αὐτοὶ» καὶ κα-
 ταπατεῖς τὴν ἐλέγχουσαν συνείδησίν σου καὶ δὲν γνωρί-
 ζεις, ὅτι σὺ μὲ αὐτοὺς κατακρίνεσαι, ὡς ὁ Πόντιος Πιλά-
 τος, ὁ ὁποῖος θέλων νὰ ἀθωώσῃ τὸ ἄτομόν του λέγει παρ-
 ρησία εἰς τὸν λαὸν τῶν Ἰουδαίων «καθαρὸς εἰμὶ ἀπὸ τὸ
 αἷμα τοῦ ἀθῶου τούτου». Ἐνῶ ὀνομάζει αὐτὸν ἀθῶον, τὸν
 παραδίδει εἰς τὸν σταυρικὸν θάνατον. Ἐνῶ προηγουμένως
 λέγει εἰς τὸν Χριστόν, διατί δὲν μοῦ ὀμιλεῖς, δὲν γνωρί-
 ζεις ὅτι ἔχω ἰσχὺν νὰ σὲ σταυρώσω ἢ νὰ σὲ ἀπολύσω; Τὸ

ἴδιον ποιεῖς καὶ σὺ Ἑλληνικὴ Λαε, ἐνῶ ὀνομάζεις αὐτοὺς ἐνόχους καὶ καταδικάζεις αὐτοὺς μὲ τὴν τρομακτικὴν λέξιν «ὄ ψ ο ν τ α ι», ὑπακούεις καὶ ἀκολουθεῖς τυφλῶς αὐτοὺς καὶ ἔτσι εἶσαι ἔνοχος καὶ συμμέτοχος τοῦ Ἀναθέματος τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ τῆς Ἀγίας ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅπου λέγει: «Ἡμεῖς τῇ ἀρχαίᾳ θεσμοθεσίᾳ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐπακολουθοῦμεν ἡμεῖς τοὺς θεσμοὺς τῶν Πατέρων φυλάττομεν, ἡμεῖς τοὺς προσθέτοντας ἢ ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν». Τὸ δεύτερον ζήτημα εἶναι ὅπου λείπει ἀπὸ αὐτοὺς ἡ τελεία ἀγάπη τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ὅταν λείψῃ αὐτὸς ὁ ἀνεκτίμητος μαργαρίτης ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ δὲν ἔχει ἄλλο τι νὰ γίνῃ εἰμὴ σπήλαιον τῶν δαιμόνων καὶ ἐργαστήριον τοῦ ἀθεϊσμοῦ. Διὰ τοῦτο τρανῶς ἀποδεικνύουσι τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι δὲν ἔχουσι καμμίαν αἴσθησιν ἀγάπης, διότι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐπίσκοποι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντιμετωπίσωσι καὶ ἀποδείξουσι τοὺς γνησίους Ὀρθοδόξους διὰ τοῦ Πηδαλίου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ποῦ βασιζόμενοι ἄλλαξαν καὶ μετέτρεψαν δισχιλιετὲς Ἡμερολόγιον, ὅπου ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν, Ἀπόστολοι ἐκήρυξαν, ἑνδεκα ἑκατομμύρια Ἅγιοι διὰ τοῦ σεπτοῦ αὐτῶν αἵματος ἐσφράγισαν, καὶ ὅλα αὐτὰ καταπατοῦντες παραδίδουν αὐτοὺς εἰς τὸν ὑποκόπανον τῶν χωροφυλάκων, ἐνῶ αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν βιάζει οὐδένα, ἵνα ἔλθῃ εἰς τὴν πίστιν του, ἀλλὰ λέγει «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν» καὶ ἀλλαχόθεν λέγει «οὐκ ἤλθον ἀπολέσαι ψυχάς, ἀλλὰ σῶσαι», τότε ἄραγε διατί αὐτοί, οἱ Ἀρχιεπίσκοποι λεγόμενοι κατὰ τὴν ἐσφαλμένην ιδέαν τοῦ λαοῦ, δὲν μιμοῦνται τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἀλλὰ ὄχι μόνον ἀρνοῦνται τὰ θελήματά του, ἀλλὰ παραβαίνουσι καὶ καταπατῶσιν

τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, τὸ ὁποῖον δὲν παρα-
βιάζει τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν, ἀλλὰ ἀφήνει αὐτὴν
ἐλευθέραν ἵνα πρεσβεύῃ οἷαν θρησκείαν καὶ ἂν θέλῃ; Τότε
ἀληθῶς ἀδελφοὶ καὶ ὄντως πρέπει νὰ τοὺς ὀνο-
μάξομεν ἀντιχριστοὺς, διότι τὰ ἔργα αὐτῶν
σαφῶς ἀποδεικνύουσιν αὐτοὺς, ὅτι μιαίνουσι τοὺς θρόνους
τῶν πρώην Ἁγίων ἐπισκόπων, ὧν πρῶτος ὁ Ἁγιώτατος
Ἱερόθεος ὅπου οὔτε ἄγγελοι ἠδυνήθησαν τὰ συντασσόμε-
νά του βιβλία πρὸς ὠφέλειαν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πί-
στεως καὶ πρὸς σωτηρίαν τοῦ γνησίου ὀρθοδόξου λαοῦ νὰ
μετριάσουν, ὁ δὲ δεύτερος εἶναι ὁ μέγας ἰσαπόστολος καὶ
Ἀρχιεπίσκοπος Διονύσιος ὁ Ἀρειοπαγίτης, ὁ πρώην
ἄριστος ἀστρονόμος ὅπου εἶχε γράφει εἰς τὸν κώδικα τῆς
ἀστρονομίας, ὅταν ὁ Κύριος ἔπασχεν ἐπὶ τῷ Σταυρῷ καὶ ἡ
γῆ μὴ δυναμένη νὰ φέρῃ τὴν θλίψιν τῆς βλέπουσα τὸν Κτί-
στην νὰ πάσχη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἐκλονίσθη. Τότε
οὗτος εἶπεν καὶ ἔγραψε «ἡ τὸ πᾶν ἀπόλλυται ἢ Θεὸς πά-
σχει» καὶ ἐρχόμενος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὰς Ἀθή-
νας, ἵνα κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον ἐπίστευσεν αὐτὸς καὶ ἔμαρ-
τύρησεν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, τὸ δὲ μαρτύριον αὐτοῦ ἐν Χρι-
στῷ ἀδελφοὶ οὐ δύναται ἀγγέλου γλῶσσα ἐγκωμιάσαι,
διότι ὅταν ἔκοψαν τὴν ἱερὰν κεφαλὴν αὐτοῦ τὴν ἐπῆρεν ὁ
ἴδιος εἰς τὰς χεῖρας του καὶ περιεπάτησε τρία στάδια καὶ
κατὰ Θεοῦ θέλησιν τὸν συνήντησεν εἰς τὸν δρόμον παρ-
θένος τις Κατοῦλα ὀνομαζομένη καὶ λαβοῦσα ἐκ τῆς
χειρὸς τὴν ἱερὰν κάραν, τότε τὸ σῶμα ἔπεσε καὶ παρέδωσε
τὴν ἱερὰν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Καὶ δὲν εἶναι ἐν-
τροπὴ ἀδελφοὶ οἱ σημερινοὶ Ἀρχιεπίσκοποί μας νὰ κατα-
φρονοῦν τοιοῦτους Ἁγίους Πατέρας; καὶ νὰ πιστεύουν
εἰς τοὺς ἀθέους καὶ ἀπαισίους ἀστρονόμους; καὶ νὰ παρα-
βαίνουν τὴν παρακαταθήκην αὐτῶν καὶ νὰ μετατρέπουν

δισχιλιετὲς Ἡμερολόγιον, ὅπου αὐτοὶ μὲ τὸ σεπτὸν αἷμα των ἐσφράγισαν; Καὶ ἂν ἐρωτήσωμεν αὐτοὺς ἀπὸ ποῦ ὀρμώμενοι ἐποίησαν τὴν βέβηλον ταύτην πράξιν, ἀπαντῶσιν οἱ ἀπαίσιοι ἀπὸ τὴν Ἀστρονομίαν τοῦ ὀγδόου αἰῶνος· ὅπου ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος προφητεύων ἔλεγεν, μὴ μὲ κατατάξεις Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ μὲ τοὺς ὀγδοήτας, γινώσκων τὸν φαῦλον βίον αὐτῶν τῶν ἀστρονόμων καὶ ἱεραρχῶν.

Καὶ ἵνα πεισθῆτε καλῶς ἀκούσατε τί λέγει κάποιος πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας μας «τρυφή καὶ τῆς εὐσεβείας ἀφιστᾶ καὶ ὁ φαῦλος βίος πονηρὰ δόγματα τίκτει». Καὶ ἐξετάσατε σεῖς μοναχοί σας τὸν φαῦλον βίον αὐτῶν καὶ θὰ ἴδητε ὅτι φιλόσαρκοι εἰσὶ, καὶ ἄνθρωπος τρυφῶν οὐ δύναται φιλοσοφῆσαι, εἰμὴ νεκρωμένος ὢν ἀπὸ τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς μωρολογεῖ καὶ δὲν ἀστρονομεῖ. Καὶ τίς ἀνώτερος ἀστρονόμος δύναται νὰ ὑπάρξῃ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου; ἢ τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου καὶ μεγάλου Βασιλείου; καὶ ὅμως οὗτοι δὲν μᾶς ἄφησαν καμμίαν παραγγελίαν ὅτι εἰς τὸ 1922 μέλλει νὰ πάρῃ 13 ἡμέρας ἀπότομα τὸ ἔτος ἔμπρὸς ἀλλὰ μὲ βαρεῖα ἐπιτίμια καὶ μὲ ἀλύτους δεσμοὺς τοῦ ἀναθήματος λέγουσιν εἰς ἡμᾶς: «Ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς ἐκκλησίας ὡς καὶ αἱ ἑπτὰ Ἅγιοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθῶμεν καὶ θέλει νὰ ἀκολουθῇ τὸ Γρηγοριανὸν Πασχάλιον Μηνολόγιον τοῦ Πάπα τῶν ἀθέων ἀστρονόμων καὶ ἐναντιώνεται εἰς ὅλα αὐτὰ καὶ θέλη νὰ τὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ τὰ χαλάσῃ ἅς ἔχη τὸ ΑΝΑΘΕΜΑ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς τῶν πιστῶν ὀμηγύρεως ἅς εἶναι. Σεῖς δὲ οἱ ὀρθόδοξοι καὶ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ μένετε ἐν οἷς ἐμάθατε, ἐγεννήθητε καὶ ἀνετρέφθητε καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ἢ χρειᾶ καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα σας νὰ χύσετε διὰ νὰ φυ-

λάξητε τὴν πατροπαράδοτον πίστιν καὶ ὁμολογίαν σας καὶ νὰ φυλάγεσθε καὶ προσέχετε ἀπὸ τῶν τοιούτων, ἵνα καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σᾶς βοηθῆ ἀλλὰ καὶ ἡ εὐχὴ τῆς ἡμῶν μετριότητος εἶη μετὰ πάντων Ὑμῶν, Ἀμήν».

Ἀληθῶς θὰ εἶναι μεγάλη ἡ μωρία ἀδελφοὶ ἂν μείνετε εἰς τὴν πλάνην τοῦ νέου Ἡμερολογίου, ἔπειτα ἀπὸ τόσας ἀποδείξεις τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τότε ἡ θλίψις μου θὰ εἶναι ἀπερίγραπτος διὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτην. Καὶ τὸ τελευταῖον δὲ ζήτημα τῆς πλάνης αὐτῶν εἶναι ὅπου καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Ἱερεῖς κουρεύουν τὰ μαλλιά τους καὶ δείχνουν τὸ κακὸν παράδειγμα εἰς τὸν λαὸν καταπατοῦντες τὴν ὡραίαν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ ὅπου λέγει: «Οὕτω λαμπάτω τὸ φῶς ἡμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὅπως ἴδωσι τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσουν τὸν Πατέρα τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς». Καὶ ποῖα καλὰ ἔργα θὰ ἴδωμεν αὐτῶν; Τὰ κουρεμένα μαλλιά τους; ἢ τὴν ξυρισμένην γενειάδα τους, ἢ τὸν κατάλογον τῶν θείων μυστηρίων ὅπου τὰ ἐποίησαν εἰς ἐμπόριον; Ὁ δὲ Χριστὸς τοὺς κράζει: «δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε ὑμῖν», ἢ τὰ ἠλεκτρικὰ καὶ ἡ ἀπαισία τετραφωνία, ὅπου νομίζει τις ὅτι δὲν εὐρίσκεται εἰς Ἐκκλησίαν ἀλλὰ εἰς κανένα πᾶρκον καὶ ἅς φωνάζει ὁ Κύριος: «Ἐλεος θέλω καὶ ταπεινοφροσύνην».

Καὶ ἂν θὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Σίμωνος θὰ ἴδωμεν κυριολεκτικῶς ὅτι τὴν ἀκολουθοῦν τυφλοῖς ὄμμασιν καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἐξήγησις τῆς αἵρέσεως νὰ πληρῶνεται ἀπὸ τοὺς χειροτονουμένους.

Καὶ ὑπομένεις ὦ Ἑλληνικὲ λαὲ αὐτὴν τὴν βεβήλωσιν τῆς Ἱερᾶς Ἐκκλησίας καὶ δὲν ἀρπάζεις τὸ μαστίγιον ὡς τὸν Χριστὸν νὰ τοὺς βγάλῃς ἔξω, λέγων πρὸς αὐτοὺς βέβηλοι, θεομπαῖκται, ἐκμεταλλεῦνται τῆς θρησκείας, προδατόλυκοι, ἄρπαγες ἀληθῶς ἔξωθεν μὲν εἶσθε μὲ δο-

ραν προβάτου, ἀλλὰ τὰ ἔργα σας ἀποδεικνύουν ὅτι εἰσθε λύκοι ἄρπαγες. Πρόφθασον λαὸ πρὶν ἢ νύκτα σὲ καταλάβῃ καὶ τότε θέλεις κλαύσει καὶ θρηνήσει πικρῶς, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀργά, διότι ὁ Κύριος λέγει: «ἐν τῷ Ἰσραὴλ οὐκ ἔστι μετάνοια». Φώναξον τώρα ὅπου ἔχεις καιρὸν εὐπρόσδεκτον μαζὶ μὲ τὸν Προφήτην Δαυΐδ λέγων «ἀρθήτω ὁ ἀσεβής, ἵνα μὴ ἴδῃ τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου». Ἐγέρθητε, λοιπὸν ἐκ τοῦ ληθάργου καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ φόβου θεοῦ ἐπιστρέψατε εἰς τὴν πατροπαράδοτόν σας πίστιν καὶ εἰς τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ἵνα μὴ καὶ σεῖς μετ' αὐτῶν κληρονομήσητε τὸ φοβερὸν ἀνάθημα τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τὴν αἰώνιον κόλασιν, ὅπερ μὴ γένοιτο.

*

Τέκνα μου ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ

Μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἀναγνώσατε, οὐχὶ ἅπαξ, ἀλλὰ πολλάκις. Καὶ εἰς τοὺς κακοδόξους νὰ δώσετε νὰ ἀναγνώσουν, ὅπως ταχέως ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἵνα μὴ κολασθοῦν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΒΑΙΝΟΝΤΑΣ
ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΝΑΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΙΕΡΑΣ
ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Α' ΣΙΓΓΙΛΙΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ

Περὶ τοῦ καινοτομηθέντος Καλενδαρίου πρὸ
12 ἡδὴ ἡμέρας ἀρχίζειν τοὺς μῆνας.

† Ἱερεμίας Ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κων)πόλεως,
Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμην. Πατριάρχης

Ἐπειδὴ καὶ πάλιν ἡ Ἐκκλησία τῆς πρεσβυτέρας
Ρώμης καινοτομίας χαίρουσα τοῖς περὶ αὐτὴν ἀστρο-
νόμοις ἀπερισκέπτως συνήνεσε καὶ μετέθετο τὰ καλῶς περὶ
τοῦ Ἁγίου Πάσχα τοῖς χριστιανοῖς τελούμενα τὰ ὑπὸ τῆς
Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς πρώτης Συνόδου τῶν 318 Θεο-
φόρων Πατέρων ὀρισθέντα παρὰ τε τῶν λοιπῶν Συνόδων
κυρωθέντα στεργόμενα δὲ παρὰ τῶν ἀπανταχοῦ γῆς Χρι-
στιανῶν καὶ ἐορταζόμενα ὡς ὄρισαν. Τούτου δὲ ἔνεκα
σκανδάλων ἔγινε αἰτία ἔφθασαν γὰρ ἐνώπιον τῆς ἡμῶν με-
τριότητος ἄνδρες Ἀρμένιοι ἐρωτῶντες καὶ φάσκοντες, ὅτι
ἀναγκάζονται δέχεσθαι καὶ οὗτοι τὰ νέα ταῦτα, τούτων δὲ
χάριν ἠξίωσαν ἡμᾶς εἰπεῖν τί τοῖς θείοις Πατράσι δοκεῖ;
Ἡ μετριότης ἡμῶν διασκεψαμένη μετὰ τοῦ Μακαριωτά-
του Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι διο-

ρίζεται σαφηνίζουσα τὰ δεδομένα τοῖς Ἀγίοις Πατράσι περὶ τούτων. Πρῶτον μὲν ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἔστι ἡ ὑπογραφή οὕτω λέγουσα.

† *Λέοντος Καισαρίας, Καπαδοκίας, Γαλατίας, Ἀρμενίας
μικρᾶς τε μεγάλης ὑπέγραψε.*

Σημειωσάμενοι κατὰ τὸ ἀληθές ἔτος 1583 ἀπὸ τοῦ
θεανθρώπου Νοεμβρίου, κ. Ἰνδικτίωνος ιβ'.

† *Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης,
Παναγιώτατος Ἱερεμίας.*

† *Ὁ Ἀλεξανδρείας Πάπας Πατριάρχης καὶ Κριτῆς
τῆς Οἰκουμένης Σύλβεστρος.*

† *Ὁ Ἱεροσολύμων Μακαριώτατος Σωφρόνιος.*

Καὶ ἡ Ἁγία Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων τῶν παρόντων ὁμοθυμαδὸν ἔκρινε δεῖν πεμφθῆναι τὴν πρᾶξιν τούτων δι' ἐπιγραφῶν ἠσφαλισμένην τῷ Εὐλαβ. Βασιλεῖ Ρωσσίας καὶ τῷ Παναγ. Πατριάρχῃ πάσης Ρωσσίας ΙΩΒ.

**Ἀποφαισι τῆς Αὐτῆς Ἀγίας Συνόδου
ΜΕΤ' ΕΠΙΤΙΜΙΩΝ.**

Κεφ. Ζ'. Ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας ὡς καὶ αἱ ἐπτὰ Ἀγ. Οἰκ. Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθῶμεν καὶ θέλει νὰ ἀκολουθῆ τὸ Γρηγοριανὸν Πασχάλιον καὶ Μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα καὶ ἐναντιώνεται εἰς ὅλα αὐτὰ καὶ θέλει νὰ τὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ τὰ χαλάσῃ ἅς ἔχει τὸ Ἄναθεμα ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ἅς εἶναι. Ἐσεῖς δὲ οἱ Ὀρθόδοξοι καὶ Εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ μείνετε ἐν οἷς ἐμάθατε, ἐγεννήθητε καὶ

ἀνετρόφητε καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ἢ χρεία καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα
σας νὰ χύσετε διὰ νὰ φυλάξετε τὴν Πατροπαράδοτον Πί-
στιν καὶ ὁμολογίαν σας καὶ φυλάγεσθε καὶ προσέχετε ἀπὸ
τῶν τοιούτων, ἵνα καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σᾶς
βοηθεῖ ἀλλὰ καὶ ἡ εὐχὴ τῆς ἡμῶν μετριότητος εἶη μετὰ
πάντων ἡμῶν, Ἄ μ ἦ ν.

Ἔστις μετὰ τὴν προσεκτικὴν ἀνάγνωσιν τούτων παρα-
μένει ἀδιόρθωτος. « Ἔστω ὡς ὁ ἐθνικός καὶ ὁ Τελώνης ».

*

Β' ΣΙΓΓΙΛΙΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 1756

Αἰώνιος ἀναθεματισμὸς παρὰ τῆς Ἁγίας τοῦ
Χριστοῦ Ἐκκλησίας τοῖς δεχομένοις τὰ Παπικὰ
μυστήρια καὶ λοιπὰ παρ' αὐτῶν καινοτομη-
θέντα.

† ΚΥΡΙΑΛΛΟΣ Ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπ. Κων)πόλεως,
Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἐντιμώτατοι Κληρικοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ
Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ λοιποὶ εὐλαβέστατοι καὶ ὀσιώτα-
τοι Ἱερομόναχοι οἱ Ψάλλοντες ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις χάρις
ἡμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ... Ἡμεῖς ὅπου ὁ Ἅγιος
Θεὸς μᾶς ἠξίωσε νὰ εὐρισκώμεθα ἐνώπιον εἰς τοῦτον τὸν
Ἀποστολικὸν καὶ Πατριαρχικὸν θρόνον κανονικῶς καὶ
Ἀποστολικῶς εἰς τὸ νὰ φυλάττωμεν μετὰ θερμῆς Πί-
στεως καὶ εὐλαβείας τὴν Ὁρθόδοξον καὶ Ἀγιοτάτην Πί-
στιν, τὴν ὁποίαν παρελάβαμεν ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστό-
λους καὶ τὰς ἑπτὰ Ἀγ. Οἰκ. Συνόδους ὁμοίως καὶ τὰ σε-
πτὰ Θεοπαράδοτα Δόγματα καὶ μυστήρια τῆς Ἁγίας Μη-

τὸς ἡμῶν Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ αὐτὰ νὰ κρατῶμεν καθαρὰ καὶ ἀμόλυντα καθὼς καὶ ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τοὺς Ἀγ. Ἀποστόλους τὰ παρέλαβεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάττει αὐτὰ ἀπαρασάλευτα χωρὶς νὰ προσθέσῃ, ἢ νὰ ἀφαιρέσῃ, καὶ ἓνα ἰῶτα μέχρι τῆς σήμερον ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος νύμφης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καὶ τοῦτον λοιπὸν τὸν κίνδυνον ἀποφασίσαμεν νὰ τὸν δεχθῶμεν πειθαρχοῦντες Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώπους. Πρῶτον μὲν διὰ νὰ φυλάξωμεν τοὺς Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς Κανόνας ἀπαρασαλεύτους καὶ ἀμετατρέπτους καθὼς τοὺς παρελάβαμεν, δεῦτερον δὲ διὰ νὰ ἀφαιρέσωμεν καὶ νὰ ἐξαλείψωμεν παντελῶς... Ἀναλαβόντες τὴν Πανοπλίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μὲ φοβερὰς ἀρὰς αἰώνιον Ἀνάθεμα ἐναντίον εἰς ἐκείνους ὅπου ἤθελον τολμήσουν νὰ συγκατανεύσουν νὰ δεχθῶν, ἐν ὅσῳ ἡμεῖς ζῶμεν ἢ μετὰ θάνατόν μας καὶ μέχρι συντελείας· ὅθεν τῇ δυνάμει καὶ χάριτι τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος ἔχομεν πάντα ἀπόβλητον καὶ ἀποτρόπαιον καὶ μυσαρὸν καὶ βδελυκτὸν καὶ βλάσφημόν τε καὶ ἄκυρον, τὸ διαλειφθὲν παράνομον καὶ αἰρετικὸν γράμμα, ἀκολουθοῦντες, τόσον εἰς τὸν Οὐρανοβάμονα Παῦλον ὅπου λέγει:

Εἴ τις εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ παρελάβετε καὶ παρ' ὃ εὐαγγελισάμην ὑμῖν κἄν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κἄν αὐτοὶ ὑμεῖς Ἀνάθεμα ἔστω ὅσον καὶ εἰς τοὺς Συνοδικοὺς Κανόνας ὅπου λέγουν ὅποιος ἤθελε προσθέσει καὶ ἀφαιρέσει, ἓνα μόνον ἰῶτα ἐπὶ ἔστω εἰς αὐτὸν Ἀνάθεμα.

Καὶ οὕτως ἀποφαινόμενοι μετὰ τοῦ περὶ ὑμᾶς Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος Ἀνάθεμα

ματίξομεν τρις εἴτε τοῦ Ἰεροῦ Καταλόγου εἴτε
 Λαϊκοὶ ἀφορισμένοι εἶσαν ἀπὸ Θεοῦ Κυρίου Παντοκρά-
 τορος καὶ κατηραμένοι καὶ ἀσυγχώρητοι καὶ μετὰ θάνα-
 τον ἄλυτοι καὶ τυμπανιαῖοι· αἱ πέτραι καὶ ὁ σίδηρος λυθί-
 σονται αὐτοὶ δὲ οὐδαμῶς, κληρονομήσωσιν τὴν λέπραν τοῦ
 Γιεζῆ, καὶ τὴν ἀγχόνην τοῦ Ἰούδα, στένοντες εἶσαν καὶ
 τρέμοντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ὁ Κάϊν ἢ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ εἶη ἐπὶ
 τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ ἡ μερὶς αὐτῶν μετὰ τοῦ Ἰούδα
 καὶ τῶν Θεομάχων Ἰουδαίων· σχισθεῖσα ἡ γῆ καταπίει
 αὐτούς, ὡς τὸν Δαθὰν ποτὲ καὶ Ἀθηρών. Ἄγγελος Κυ-
 ρίου καταδιωξάτω αὐτούς ἐν μαχαίρᾳ, πάσας τὰς ἡμέρας
 τῆς ζωῆς αὐτῶν, καὶ πάσαις ταῖς Πατριαρχικαῖς καὶ Συ-
 νοδικαῖς Ἀραιῖς ὑπεύθυνοι καὶ τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι ὑπό-
 δικοι καὶ ἔνοχοι τοῦ πυρὸς τῆς γεένης, Ἀ μ ἦ ν.

*

Γ'. ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ

Τῆς ἐγκυκλίου τοῦ εὐσεβάστου ἀοιδίμου Πα-
 τριάρχου Ἀνθίμου (Νέας Ρώμης) δημοσιευ-
 θεῖσα κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1848, ληφθὲν
 ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἱ. Μ. Καρακάλου
 Ἄγ. Ὅρους πρὸ 80 ἐτῶν.

Ἐγκύκλιος τῆς μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀπο-
 στολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξους.
 Ἐν Κων)πόλει ἔτος 1848 σ. 86. «Κρατῶμεν τὴν ὁμολο-
 γίαν ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν,
 ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν, ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ
 διαβόλου, ὁ δεχόμενος νεωτερισμόν, κατελέγχει ἐλλιπῆ τὴν
 κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστιν. Ἄλλ' αὕτη πεπληρωμένη
 ἤδη ἐσφράγισται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε αὔξησιν, μήτε

μείωσιν, μήτε ἀλλοίωσιν ἦν τε νοοῦν καὶ τολμῶν ἢ συμβουλευσαι, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἥδη ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἥδη ἐκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις.

Ἄπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες σχίσματι, ἐκουσίως ἐνεδύθησαν κατάραν ὡς ἱμάτιον (Ψαλμ. 18) κἄν τε Πάπαι κἄν τε Πατριάρχαι, κἄν τε Κληρικοί, κἄν τε λαϊκοί, κἄν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ.

† Ἄνθιμος ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κων)πόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

† Ἱερόθεος ἐλέω Θεοῦ Πάπας Ῥώμης καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης γῆς Αἰγύπτου.

† Μεθόδιος ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας.

† Κύριλλος ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.
Καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς ἱεραὶ Σύνοδοι 48.

*

ΕΤΕΡΑ ΠΑΤΕΡΙΚΑ

Ἄπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὑποτίκωσιν, τῶν Ἁγίων καὶ Ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα ἢ μετὰ τοῦτο πραχθησόμενα.

Ἄνάθεμα γ. Ὡς γὰρ καὶ ὁ μεταθέτων ὄρια Πατέρων ἐπικατάρατος.

† Τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ τοῦ νέου Πατριάρχου
Κωνσταντινουπόλεως

Ἐπισκῆπτομαι πᾶσι τοῖς ἐν Κύπρῳ Λαϊκοῖς, ὅσοι τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐστὲ γνήσια τέκνα, φεύγειν ὄλω

ποδί, ἀπὸ τῶν ὑποπεσόντων Ἱερέων τῇ Λατινικῇ ὑποταγῇ, καὶ μηδὲ εἰς Ἐκκλησίαν τούτοις συνάγεσθαι καὶ μηδὲ εὐλογίαν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν λαμβάνειν τὴν τυχοῦσαν. Κρεῖσσον γὰρ ἐστὶν ἐν τοῖς Οἴκοις ὑμῶν τῷ Θεῷ προσεύχεσθαι κατὰ μόνας, ἢ Ἐκκλησίαις, συνάγεσθαι μετὰ τῶν Λατινοφρόνων, εἰδὲ οὖν τὴν αὐτὴν ὑφέξετε μετ' αὐτῶν κόλασιν. Ἡ οὐχὶ τὰ τῶν ἐπὶ κοσμικῶν κρίσεων τοῦτο γίνεσθε σύνηθες; Ἄν γάρ τις συλλαλῇ ἀνδροφόνῳ, ἢ ληστῇ, ἢ προδότῃ, τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ ὑφίσταται Κόλασιν.

† Ἀγίου Νικηφόρου

(Τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ἀποτελοῦν οἱ εὐσεβεῖς, ὅσονδήποτε ὀλίγοι καὶ ἂν μείνουν. Οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν καινοτομίαν, ἔξω τῆς Ἐκκλησίας εἶναι).

«Εἰ δὲ διαμένουσι ἐν τῇ αὐτῇ αἵρέσει, καὶ ἴσως καὶ ἑτέρους τινὰς ἀμαθεστέρους καὶ ἀπλουστέρους δυνηθῶσιν ἀποβουκολῆσαι, κἂν ὀχλαγωγῆσωσι καὶ πλῆθος συνάγωσιν ἔξω τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας περιβόλων εἰσίν. Εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ καὶ εὐσεβείᾳ διαμένουσιν, οὗτοι εἰσὶν Ἐκκλησία καὶ τὸ κῦρος καὶ ἡ προστασία τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται. Κἂν κακοπαθῆσαι αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας δεήσοι, ὅπερ ἐστὶν εἰς καύχημα αἰώνιον καὶ ψυχικῆς σωτηρίας πρόξενον...».

Ἀγ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Εἴ τις πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ΑΝΑΘΕΜΑ.

Ἡ τρυφή καὶ τῆς εὐσεβείας ἀφιστᾶ, καὶ φαῦλος βίος πονηρὰ δόγματα τίκει.

Ἀγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφ. «Πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ

διατεταγμένα, κἄν ἀξιόπιστος ἦ, κἄν νηστεύῃ, κἄν παρθενεύῃ, κἄν σημεῖα ποιῇ, κἄν προφητεύῃ Λύκος σοι φαινέσθω ἐν προβάτου δορᾶ φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενος».

† (Ἐκ τοῦ ἀπολογιστικοῦ μικροῦ **II Μήγναι**
100.838)

«Καλῶς μὲν βλέπετ' ἀδελφοί, νὰ μὴ παρασυρθῆτε ὑπὸ τῶν κακοδόξων δέ, Φράγκων μὴ πλανηθῆτε».

«Διότ' οὐαὶ κι' ἀλλοίμονον! αἰφνίδιος σᾶς ἔλθη. Βαθεῖα νύκτα φοβερός, θάνατος σᾶς ἐπέλθη».

Καὶ τότε αἰωνίως δὲ τάλαινες κολασθῆτε. Ἐν τῷ ἀσβέστῳ δὲ πυρί, τάρταρῳ νὰ ριφθῆτε».

«Ταχέως νὰ ἐπιστρέψῃτε, πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Μητέρα τὴν ἀγίαν μας Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν».

«Χριστὸς καὶ Παναγία μας φυλάξει ἀπ' αἱρέσεις παρακινήσεις τῶν κακῶν στρεβλὰς καὶ προαιρέσεις».

«Καὶ οἷς κρίμασιν ἐπίστανται, δωρεὰν νὰ μᾶς σώσουν. Τῆς βασιλείας Οὐρανῶν πάντα καταξιώσουν». Γένοιτο. Ἀμήν.

*

Περὶ τῶν 12 φρικτῶν καὶ φοβερῶν σημείων πρὸ τῆς Β' παρουσίας τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ σοφὸς Ἅγιος Ἱερώνυμος λέγει εἰς τὰ βιβλία του, πῶς εὑρεν εἰς τοὺς χρονογράφους τῶν Ἑβραίων ὅτι ἔχουν νὰ προλάβωσι τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ δώδεκα φρικτὰ καὶ φοβερὰ σημεῖα ἡγουν.

Τὴν α' ἡμέραν θὰ ὑψωθῆ τοσοῦτον ἡ θάλασσα ὅπου θὰ ὑπερβῆ 15 πῆγες ὅλα τὰ ὄρη, ὄχι νὰ τὰ σκεπάσῃ, ἀλλὰ νὰ στέκητε εἰς τὸν τόπον της, ὥσπερ νὰ ἦτο τεῖχος τριγύ-

ρω της.

Τὴν β' ἡμέραν θὰ κατέβῃ τόσον βαθειὰ ὅπου σχεδὸν νὰ μὴ φαίνεται.

Τὴν γ' θὰ φαίνονται ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν τὰ μεγάλα κήτη καὶ θηριόψαρα, νὰ φωνάζουν τόσον βαθειὰ καὶ δυνατὰ ὥστε νὰ ἀκούονται αἱ φωναὶ των ἕως τὸν οὐρανόν.

Τὴν δ' θὰ κατακρουφθῇ ἡ θάλασσα καὶ πάντα τὰ ὕδατα.

Τὴν ε' θὰ ιδρώσουν αἷμα ὅλα τὰ δένδρα καὶ χόρτα τῆς γῆς.

Τὴν στ' θὰ γίνῃ σεισμὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον μέγας καὶ φοβερὸς ὥστε νὰ μὴ δύναται οὔτε ἄνθρωπος οὔτε ζῶον νὰ σταματήσῃ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἀλλὰ θὰ πέσουν ὅλαι αἱ οἰκοδομαί, τὰ κτίρια καὶ ὅλα τὰ βουνὰ καὶ τόπος ὑψηλὸς καὶ θὰ γίνῃ μιὰ πεδιάδα ὅλος ὁ κόσμος.

Τὴν ζ' θὰ κτυποῦσιν λίθοι καὶ πέτρες ἀλλήλως καὶ θὰ συντρίβωνται.

Τὴν η' θὰ ἀνοίξουν τὰ μνήματα, ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν θὰ ἔβγουν τὰ ὀστᾶ τῶν ἀποθαμένων καὶ θὰ στέκωνται ἄνωθεν τῆς γῆς.

Τὴν θ' θὰ πέσουν τὰ ἄστρα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ κτήνη ὅλα θὰ συνάζωνται εἰς τὰ πεδία (κάμπους) θὰ φωνάζωσιν ἰσχυρῶς, χωρὶς νὰ βόσκουσι.

Τὴν ι' θὰ ἀποθάνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ ἀναστηθοῦν μὲ τοὺς ἄλλους μεθαύριον.

Τὴν ια' θὰ καταφλεχθῇ ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ ἀήρ καὶ ὅλο τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ὑπὸ πυρὸς σφοδροτάτου.

Τὴν ιβ' καὶ τελ. θὰ γίνῃ νέος Οὐρανὸς καὶ καινὴ γῆ καὶ τότε θὰ ἔλθῃ ὁ φοβερὸς Σωτὴρ ἐμφανῶς καὶ πῦρ προπορεύεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ καθὼς τὸ λέγει ὁ Προφ)αξ Δαυὶδ. Ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἦξει καὶ οὐ παρασιωπήσεται

πῦρ ἐνώπιον αὐτοῦ καυθήσεται καὶ τὰ ἐξῆς τοῦ ψαλμοῦ. Τὰ αὐτὰ λέγει καὶ ὁ Προφήτης Ἰωὴλ εἰς τὸ β' κεφ. Ὁ δὲ Μ. Βασίλειος λέγει ὅτι, ἀφοῦ καθάριση τὸν κόσμον ὁ Κύριος διὰ τοῦ πυρός, τὸ ὁποῖον πῦρ θέλει ἀνέβη ὑπεράνω τῶν ὀρέων 15 πῆχεις, καθὼς καὶ τὸ ὕδωρ τοῦ Κατακλυσμοῦ. Τότε θέλει διαχωρήσει τὴν θέρμην ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν μὲν καῦσιν θὰ στείλῃ εἰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς διὰ σφοδροτέραν τους κόλασιν. Τὸ δὲ φῶς θὰ δώσῃ τοῖς δικαίοις διὰ νὰ ἔχωσιν περισσοτέραν εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν.

Μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἀνάγνωσον ὡς καὶ εἰς πάντας, εἰ δυνατὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον σκόρπισον, πρὸς μετάνοιαν καὶ διόρθωσιν βίου νέου ἀνθρώπου ὡς καὶ πολὺς ὁ μισθὸς ἐν Οὐρανῷ ἂν τὸ ἀνατυπώσητε πάλιν δωρεὰν τοῖς πᾶσι διαδώσητε πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας (καὶ πρὸς ὑμᾶς τότε ὁ λόγος. «Ὁ ἐξάγων ἄξιον ἐξ ἀναξίου εἰς τὸ στόμα μου»).

Τὴν 5ην ἡμέραν τὸ ἐκ τῶν ἀψύχων χόρτων καὶ δένδρων ρέον ποταμηδὸν ἀντὶ δακρῶν αἷμα. Αὕτη ἡ αἰτία ἢ ἄλογος κτίσις, τὴν λογικὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν ἄνθρωπον νὰ βλέπῃ μετὰ δαιμόνων κολαζόμενον. Ἡ γὰρ Κόλασις δὲν ἔγεινε διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ διὰ τὸν διάβολον (καὶ Φεῦ! Οἴμοι. Ἀλλοίμονον ὁ δυστυχῆς ἁμαρτωλὸς ζητεῖ τὴν κόλασιν, καὶ οὐχὶ τὸν ποθητὸν Παράδεισον) ὡς ἡ ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ μας Μ. Ἐκκλησία ψάλλει καὶ τὴν ποθητὴν πατρίδα παράσχου μοι Παραδείσου πάλι ποιῶν πολίτην με.

Καὶ γὰρ ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου οὗτος ἐν γῆ γεννηθέντος τοῦ νὰ σώσῃ τὴν ἀθάνατον καὶ πολύτιμον ψυχὴν του, δι' ἧς καὶ ὅλος ὁ κόσμος οὐκ ἦν ἀντάξιος. Τί γὰρ ὠφελήσῃ ἄνθρωπος ἐὰν ὅλον τὸν κόσμον κερδίσῃ καὶ

ζημιωθῆ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; Ἡ τί δώση ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;

Εἶδὲ καὶ δὲν ἐξομολογηθῆ τις ὡς καὶ μὴ μετανοήσῃ καὶ κολασθῆ καλλίτερον νὰ μὴν ἐγεννᾶτο.

Γεννηθεῖς μὲν καὶ κολασθεῖς δέ, ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν Ἱεροῦ Εὐαγγελίῳ του λέγει «Καλὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἰ οὐκ ἐγεννήθη.

† Ὁ Προφητάναξ Δαυὶδ διὰ τὴν σημερινὴν ἐλεεινὴν ἀξιοδάκρυτον καὶ ἀξιοθρήνητον κατάστασιν τῶν ἀνθρώπων λέγει.

Ἄς προσέξωμεν μὴ ἀμελῶμεν ἀλλὰ ἐνεργήσωμεν.

«Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεῖς καὶ ὁμοίωσιν οὐ συνῆκε παρεσυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνόητοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς».

Τίοι ἄνθρωπων, ἕως πότε βαρυκάρδιοι; ἵνα τί ἀγαπᾶτε ματαιότητα καὶ ζητῆτε ψεῦδος; Τίς ἐστὶν ἄνθρωπος ὃς ζήσεται καὶ οὐκ ὄψεται θάνατον.

Ἄνθρωποι! Κρίσις φοβερὰ καὶ φορικτὴ ἔρχεται... κρῖναι τὴν κτῆσιν ἅπασαν καὶ ἀποδοῦναι Κύριος ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις. Οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα (κακὰ) πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως.

Ἄνθρωποι! Ματαιότης, ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης! Ὁ δὲ βίος σκιά καὶ ἐνύπνιον· εἰς μάτην ταράττεται πᾶς γηγενὴς ὡς εἶπεν ἡ Γραφή. «Ὅτε τὸν κόσμον κερδήσωμεν τότε τῷ τάφῳ οἰκήσωμεν ὅπου ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοὶ» πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα ὅσα οὐχ' ὑπάρχει μετὰ θάνατον οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ

συνοδεύει ἢ δόξα ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται.

Ἄδελφοί!.. ἐξυπνήσωμεν ἀπὸ τὸ βαθὺ σκότος τῆς ἁμαρτίας καὶ ἅς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς παραγγέλλει «ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε οὐχ' ὡς ἄσοφοι ἀλλ' ὡς σοφοὶ ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσίν».

Βλέπετε μὴ ἐν κόμαις καὶ μέθαις κοίταις καὶ ἀσελγίαις ἔριδι καὶ ζήλῳ. Καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιῆσθε εἰς ἐπιθυμίαν».

Ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι τὸ σκότος μᾶλλον, ἢ τὸ φῶς· πονηρὰ γὰρ ἦν αὐτῶν τὰ ἔργα.

Ἠγάπησαν τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψηγήσετε ἢ ἀγάπη τῶν πολλῶν κατὰ τὸν 8ον αἰῶνα ὁποῖον διερχόμεθα· ὅπου συμφώνως τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου λιμοὶ καὶ λοιμοί, σεισμοὶ καὶ καταποντισμοὶ κατὰ τόπους Ἔθνος ἐπὶ Ἔθνος καὶ Βασιλεία ἐπὶ Βασιλείας καὶ ταῦτα ἀρχαὶ ὠδίνων.

Μετανοήσωμεν ἀδελφοὶ τώρα πὺν ἔχομεν ὀλίγον καιρὸν εὐπρόσδεκτον· ἵνα μὴ κλαίωμεν εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρὸς ἀνωφέλευτα. Τώρα βοηθᾷ ὁ Θεὸς ἐκείνους ὅπου ἐπιστρέφουσιν ἀπὸ τὴν κακὴν στρατάν· καὶ τότε ἐξετάζει φοβερὰ τὰς πράξεις καὶ λόγους καὶ ἐνθυμήσεις, ὡς Κριτῆς ἀλάθητος καὶ ἀπολαμβάνει κάθε ἕνας κατὰ τὰς πράξεις του· ἄλλοι ζωὴν αἰώνιον καὶ ἄλλοι ἀτελεύτητον κόλασιν.

Μετανοήσωμεν διὰ τὰς ἁμαρτίας μας καὶ ἐπιμεληθῶμεν τῆς ψυχῆς μας ἀθανάτου καὶ πολυτίμου δι' ἧς ὅλος ὁ Κόσμος οὐκ ἦν ἀντάξιος. Γένοιτο.

Ἄς ἐφαρμόσωμεν λοιπὸν τὸ ρητὸν τοῦ Ἁγίου
Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. «Μετανοεῖτε, ἤγγι-
κε γὰρ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν» ἵνα ἀποφύ-
γωμεν τὴν αἰωνίαν τυρανίαν. Γένοιτο.

ὦ ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ σημεῖα φοβηθῶμεν Β' παρουσίας
(τε ἵνα διορθωθῶμεν
Φρικτὰ μὲν καὶ παράδοξα ἄνθρωποι θὰ τρομάξουν ἐκ βάθους
(τῆς καρδίας των οἴμοι ν' ἀναστενάξουν.
Κι μάλιστα ἁμαρτωλοὶ μὴ ἐξομολογημένοι, αἰσχροὶ λέγω καὶ
(πονηροὶ μὴ μετανοημένοι.
Οὐαὶ κι ἀλλοίμονον! αὐτοῖς καλὸν μὴ ἐγεννῶντο ἐν τῷ πυ-
(ρίνῳ ποταμῷ Κολάσει ν' ὀδυνῶντο.
Καλλίτερον ἁμαρτωλὸς ἐν κόσμ' οὐκ ἐγεννήθη, παρὰ εἰς
(τῆς Ἄδου Τάρταρα δαιμόνων κατεκρίθη.
Ἄς μὴ ἀφίσωμεν καιρὸν ματαίως νὰ παρέλθῃ, κι ὅπερ μὴ
(γένοιτο! Χριστέ, αἰφνίδιος μᾶς ἔλθῃ.
Θάνατος φοβερῶτατος ἐκ σώματος χωρίσει, Ψυχὴν μας τὴν
(ταλαίπωρον ἐν Κρίσει παραστήσει.
Νὰ μαρτυρῇ κατηγορῶν, πᾶν ἁμάρτημά μας, οὐ μόνον ἔρ-
(γων πράξεων καὶ τὰ διανοήματά μας.
Οἴμοι! οὐαὶ! κι ἀλλοίμονον! εἰς τοὺς ἀποστατοῦντες σχι-
(σματικούς κι αἰρετικούς τοὺς μὴ Θεὸν φοβοῦντας.
Οὐ μόνον φόβος, τρόμος μὲν αἰσχύνῃ τοὺς καλύψει ὑπὸ
(τῶν συγγενῶν αὐτῶν ὀρθοδόξων χωρίσει.
Κι ὡς δικαιοτάτος Κριτῆς δικαίους θ' ἀνταμείψῃ, τοὺς δ' ἄ-
(παθεῖς ἁμαρτωλοὺς σκληρῶς θὰ τιμωρήσῃ.
Διὰ πολλῶν κολάσεων, σκότους τοῦ ἐξωτερικοῦ, Ταρτάρου,
(ἀσβέστου δὲ πυρὸς σκώληκος ἀνημένου.
Μὲ ποίαν γλῶσσα διηγηθῶ χεῖρα σᾶς περιγράψω, σκληρὰς
(δεινὰς Κολάσεως τὸν χωρισμὸν συντάξω.
Ἐκ τοῦ Θεοῦ Ἁγίων μας πρὸ πάντων Παναγίας, Προφη-
(τῶν, Ἀποστόλων μας, Δικαίων κληρουχίας.
Οἱ πόθοι μας πληρωθῶσιν αἱ ταπειναὶ δεήσεις μας ὅπως
(εἰσακουσθῶσιν.

Ἀμήν.

Καὶ διὰ τῶν πολιτ. στίχων Μ. ὠφέλειαν δύναται τις ἐξ
αὐτῶν, ὡς καὶ διὰ τῶν ἐν ὄλῳ τοῦ Βιβλίου, πολλῶν συμβου-
λῶν καὶ Θ. Ἁγίων Νουθεσιῶν πρὸς σωτηρίαν τῆς αἰωνίου
ἀθαν. καὶ πολυτ)του ψυχῆς μας. «Ἴδου οὖν καιρὸς εὐπρόσ-
δεκτος. Ἴδου νῦν ἡμέρα σωτηρίας». Εἰδ' ἄλλως μὴ βιασθέν-
τες παρέλθῃ ματαίως καὶ ἀμετανοήτως ὁ καιρὸς τῆς μετα-
νοίας ὄντες ἐν τῇ ζωῇ. Φεῦ! οἴμοι οὐαὶ! «Ἐν τῷ Ἄδῃ οὐκ
ἔστι μετάνοια».

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΔΑΥΪΔ

Διὰ τὴν σημερινὴν ἐλεεινὴν, ἀξιοδάκρυτον καὶ ἀξιοθρήνητον κατάστασιν ἀνθρώποις λέγει.

Ἔλεος ἔχει ὁ Θεὸς ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ (κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεὶς καὶ ὁμοίωσιν) οὐκ ἐπέβλεψε παρεσυνεβλήθη τοῖς κτήνεσιν τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς».

«Τί οὖν ἀνθρώπων, ἕως πότε βαρυκαρδιοὶ; Ἴνα τί ἀγαπᾶτε ματαιότητα καὶ ζητεῖτε ψεῦδος; Τί ἔστιν ἄνθρωπος, ὅστις ζήσεται καὶ οὐκ ὄψεται θάνατον;»

«Ἄνθρωποι! Κρίσις φορικτὴ καὶ φοβερὰ ἔρχεται... κρίναι τὴν κτίσιν ἅπασαν καὶ ἀποδοῦναι Κύριος ἐκάστω κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ».

«Ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις... Οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς. Οἱ δὲ τὰ φαῦλα (κακὰ) πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως».

Ὁ γὰρ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν γῆ γεννηθέντος νὰ σώσῃ τὴν ἀθάνατον καὶ πολύτιμον αὐτοῦ ψυχὴν του. Εἰδ' ἄλλως καὶ κολασθῆ, καλλίτερον νὰ μὴν ἐγεννᾶτο ἐν Κόσμῳ, γεννηθέντος μὲν καὶ κολασθέντος δέ... Ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ λέγει. «Καλὸν ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος, ὃς οὐκ ἐγεννήθη».

Πατρικῶς τε καὶ ὀλοψύχως ἐγκαρδίως ἐπευχανασπάζομενος Πνευματικά μοι ἐν Κυρίῳ τέκνα ἀγαπητὰ καὶ ἐν

Χριστῷ ἀδελφοὶ περιπόθητοι.

Πολὺ σᾶς παρακαλῶ, παιδιά μου, μετὰ μεγίστης προσοχῆς νὰ ἀναγνώσητε τὰ γραφόμενά μου ὡς καὶ τὰ 12 σημεῖα πρὸ τῆς δευτέρας φοβερᾶς καὶ φρικτῆς παρουσίας, καὶ ἀφοῦ καλῶς ἐννοήσετε τὰ γραφόμενά μου καὶ νὰ δώσητε οὐ μόνον εἰς πολλοὺς ἀλλ' εἰ δυνατὸν καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον διαδώσητε πρὸς ὠφέλειαν καὶ μᾶλλον πρὸς ψυχικὴν σωτηρίαν, ὅπως διὰ τῶν γραφομένων μου φοβηθῶσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ διορθωθῶσι προτοῦ νὰ ἔλθουν τὰ φοβερὰ μεγάλα σημεῖα τῶν 12 ἡμερῶν τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκεῖνον, τὸν δυστυχέστατον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὅπου δὲν γνωρίζει τὸν προορισμὸν του. Ὁ γὰρ προορισμὸς ἐκάστου ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς γεννηθέντος οὗτος εἶναι: ν' ἀγωνισθῆ καὶ διὰ μιᾶς γενικῆς ἐξομολογήσεως καὶ ἀληθινῆς μετανοίας δυνηθῆ νὰ σώσῃ τὴν ἀθάνατον καὶ πολύτιμον ψυχὴν του, δι' ἧς ὅλος ὁ Κόσμος οὐκ ἦν ἀντάξιος.

Τῆ 20 Ἰουνίου 1930.

Ἀληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα ὁ δὲ βίος σκιὰ καὶ ἐνύπνιον καὶ μάτην ταράττεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή. Ὅτε τὸν κόσμον κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσωμεν, ὅπου βασιλεῖς καὶ πτωχοί».

Ματαιότης ματαιότητων τὰ πάντα ματαιότης.

Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον, οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος οὐ συνοδεύει ἡ δόξα, ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται. Ὡς καὶ φοβερὸς ὁ θάνατος καὶ μᾶλλον ἀμαρτωλῶν ἀμετανοήτων καὶ ἀνεξομολογήτων. «Θάνατος ἀμαρτωλῶν πονηρός». «Θάνατε, πικρὸν πικρὸν σου τὸ μνημόσυνον». Οἴμοι! οἶον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ χωριζομένη τοῦ σώματος. Οἴμοι! πόσα δακρῦει καὶ οὐχ ὑπάρχει ὁ ἐλεῶν αὐτήν· πρὸς τοὺς

Ἄγγελους τὰ ὄμματα βλέπουσα ἄπρακτα, καθικετεύει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα, οὐκ ἔχει τὸν βοήθουντα. Δι' ὃ, ἀγαπητοί μοι ἀδελφοί, ἐννοήσαντες τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς... Μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἀνάγνωσον καὶ βιασθεὶς ἐφάρμοσον. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἐνθυμείται ἡμερονυκτίως τὸν θάνατον, ὡς καὶ ὁ σοφὸς Σειράχ λέγει «Μυμήσκου τὰ ἔσχατά σου καὶ οὐδέποτε ἁμαρτήσης. Τέσσαρα γὰρ τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου, Θάνατος, Κρίσις, Κόλασις καὶ Παράδεισος». Καὶ ὡς ἡ Μήτηρ μας Χριστοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ψάλλει «Εἰκὼν εἰμὶ τῆς ἀρρήτου δόξης σου εἰ καὶ στίγματα φέρω πταισμάτων· οἰκτεῖρησον τὸ σὸν πλάσμα, Λέσποτα, καὶ καθάρισον σῆ εὐσπλαγγνία καὶ τὴν ποθητὴν πατρίδα παράσχου μοι, Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με». Καὶ ὡς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει. «Ἀδελφοί, οὐκ ἔχομεν μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλουσαν ἐπιζητοῦμεν· καὶ τὸ πολίτευμα ἡμῶν ἐν Οὐρανοῖς ὑπάρχει». Καὶ γὰρ ὁ προσορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου γεννηθέντος ἐν γῆ οὗτος ἐστὶν ἵνα δι' ἐναρέτου πολιτείας καὶ σώφρονος βίου κερδήσῃ τὸν πολῦτιμον Μαργαρίτην Χριστὸν καὶ σωθεὶς εἰσέλθῃ εἰς τὸν Πάντερον καὶ Πανευφρόσυνον Παράδεισον μετὰ Ἀγγέλων συναγαλλόμενος αἰωνίως. Εἰ δὲ ζῶν ἀσώτως καὶ ἀμετανόητος καὶ ἀνεξομολόγητος ἀποθάνῃ καί, ὅπερ μὴ γένοιτο, δι' αἰφνιδίου θανάτου, καλλίτερον νὰ μὴν ἐγεννᾶτο, ὡς καὶ αἰωνίως μετὰ δαιμόνων ἐν ταρτάρῳ καὶ πυρὶ ἀσβέστῳ αἰωνίως βασανιζόμενος σκληρῶς κολάζεται. «Καλὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, εἰ οὐκ ἐγεννήθη» λέγει ὁ Χριστὸς ἐν Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ Του.

Ἄποστολικὸς Κανὼν ξθ'.

Εἴ τις Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος ἢ Ὑποδιάκονος ἢ Ἀναγνώστης ἢ Ψάλτης, τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοστὴν οὐ νηστεύει, ἢ Τετράδα ἢ Παρασκευὴν, καθαιρεῖ-

σθω ἐκτὸς μὴ δι' ἀσθένειαν σωματικὴν ἐμποδίζοιτο· ἐὰν δὲ
λαϊκὸς ἦ, ἀφοριζέσθω.

Κανὼν ν' τῆς ἐν Λαοδικεῖα Συνόδου.

Ὅτι οὐ δεῖ ἐν Τεσσαρακοστῇ τῇ ὑστέρᾳ ἐβδομάδι τὴν
Πέμπτην λύειν καὶ ὅλην τὴν Τεσσαρακοστὴν ἀτιμάζειν, ἀλ-
λὰ δεῖ πᾶσαν τὴν Τεσσαρακοστὴν νηστεύειν ξηροφα-
γοῦντας.

**Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν φωτιεῖ καὶ συνετεῖ, καὶ
ὁδηγήσῃ ὑμᾶς καὶ πάντα εἰς ὁδὸν εὐθεΐαν.
Ἄμήν.**

Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἀγίαν μας Πίστιν νὰ κρατῶμεν
Κι ἂν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς, πάντες θανατωθῶμεν.
Τῶν ἀδυνάτ' ἀδύνατον, Φράγκους ν' ἀκολουθῶμεν.
Ἀγίας Ὁρθοδόξου μας Πάτρια ν' ἀρνηθῶμεν.
Διὰ προσωποληψίαν μὲν ὅσοι παραδεχθῶσι
Φράγκων δὲ τὸ κακόδοξον (ἡμερολ.) ὅσοι ἀκολουθῶσιν.
Οὐ μόνον ἀδιάλυτοι ὡς καὶ ἀφορεσμένοι.
ἀλλὰ τυμπανιαῖοι δέ, Χριστοῦ κεχωρισμένοι.
Νὰ μάθουν τὴν ἀλήθειαν κι ἐμβαίνουν Ἐκκλησίας
Παρὰ Λατινοφρόνων (ιερέων) λαμβάνουν εὐλογίας.
Εἶδ' ἄλλως τοὺς ἀκολουθοῦν Κόλασιν τὴν ἰδίαν.
Μετὰ τῶν Φράγκων λάβωσιν δαιμόνων τιμωρίαν.
Ἀνάγνωσον φοβήθητι, ταχέως νὰ ἐπιστρέψῃς,
Μήπως καὶ ἄκαμπτον ψυχὴν σου καταστρέψῃς.
Ἀγίαν πίστιν μας νὰ κρατῶμεν.
Ἐπεὶ ὀρθοδοξίας μας ὅλοι θανατωθῶμεν
Ἐπὶ προβατοσχήμων μὲν νὰ μὴν ἀπατηθῶμεν
Προσέχετε ὦ ἀδελφοὶ νὰ μὴν δελεασθῆτε.
Μὴ φοβηθῶμεν τέκνα μου φυλακὰς καὶ ἐξορίας.
Τῶν κακοδόξων διωγμοὺς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας.
Οὐαὶ καὶ τρισαλλοίμονον, ὅστις Πίστιν τ' ἀφήσῃ

Σχισηματικούς καὶ Φράγκους τε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.
Κι ὅπερ μὴ γένοιτο! σ' αὐτὸν αἰφνίδιος τοῦ ἔλθει
Θάνατος φοβερώτατος ἐν νυκτὶ τοῦ ἐπέλθει,
Καὶ ἀποτόμως δρέπανον θανάτου τὸν θερίσῃ
Καὶ μὴ ἀφήσῃς ἄθλιον ὅπως μετανοήσῃ.
Καὶ παραπέμψει εἰς "Αθην τε, κολάζητ' αἰωνίως
Μεθ' ὄλων τῶν αίρετικῶν δαιμόνων τρισαθλίων.
Καὶ τότε οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον ἀνθρώπων δυστυχισμένων
Παρὰ τοῦ Πλάστου μας Θεοῦ ἐγκαταλελειμμένων.
Καλλίτερον ἁμαρτωλὸς ἐν κόσμῳ μὴ ἐγεννᾶτο.
Παρ' αἰωνίως δὲ φρικτῇ κολάσει ὀδυνᾶται.
Καὶ δ' αὐτοὺς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν Ἱερῶ
(Εὐαγγελίῳ λέγει.

Καλὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅς οὐκ ἐγεννήθη.
Βλέπετε καὶ προσέχετε νὰ μὴν παρασυρθῆτε.
Διότι φεῦ καὶ ἀλλοίμονον, ψυχικῶς θὰ χαθῆτε.
Χριστιανοὶ ἐξυπνήσητε νὰ μὴν ἀπολεσθῆτε διὰ μεγάλων
Θεομηνιῶν. Μὴ μὲ τοὺς Φράγκους μένετε τάλαινες κολα-
σθῆτε. «Προσέχετε ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προ-
βάτων ἔσωθεν δὲ εἰσὶν λύκοι ἄρπαγες, ἐκ τῶν καρπῶν αὐ-
τῶν γνώσετε αὐτούς».

Πᾶς ὁ παραβαίων, καὶ μὴ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ
Χριστοῦ, Θεὸν οὐκ ἔχει· ὁ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χρι-
στοῦ, οὗτος καὶ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν ἔχει εἴ τις ἔρχε-
ται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμ-
βάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε, ὁ γὰρ
λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονη-
ροῖς (Ἰω. Β'. 9).

Λοιπὸν ἀδελφοὶ καὶ Πνευματικὰ τέκνα χαίρετε, κα-
ταρτίξεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε εἰρηνεύετε μό-

νον ἀξίως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε ἵνα ἐν ἐνὶ πνεύματι μιᾷ ψυχῇ πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς φιλάδελφοι εὐσπλαγχοι, καὶ φιλόφρονες στήκετε.

Οἱ Ὅσα. καὶ Θ. ἅγιοι Πατέρες Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης καὶ Δαυῖδ Θεσσαλ)κεύς ἔλεγον καὶ ἔγραψαν νοουθετοῦντες τοὺς Ἐαυτῶν Μαθητὰς καὶ ὑποτακτικοὺς κ.λπ. Χριστιανούς.

Παρακαλῶ σας ἀδελφοί, διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου Ἑμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπου ἐσταυρώθη διὰ τὰς ἁμαρτίας μας· ἅς φροντίσωμεν διὰ τὴν ψυχὴν μας· ἅς μετανοήσωμεν τὰς ἁμαρτίας μας τώρα ὅπου ἔχομεν καιρὸν εὐπρόσδεκτον, νὰ μὴ κλαίωμεν τότε, εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρὸς ἀνωφέλευτα. Τώρα βοηθᾷ ὁ Θεὸς ἐκείνων ὅπου ἐπιστρέφουσιν ἀπὸ τὴν κακὴν στράταν καὶ τότε ἐξετάζει φοβερὰ τὰς πράξεις καὶ λόγους καὶ ἐνθυμήσεις, ὡς Κριτῆς ἀλάθητος, καὶ ἀπολαμβάνει πᾶς ἕνας κατὰ τὰς πράξεις του, ἄλλος ζωὴν αἰώνιον καὶ ἄλλος ἀτελεύτητον κόλασιν.

**Ὁ ἐν Ἱερομονάχοις ἐλάχιστος
ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΚΡΗΣ Πνευματικὸς
Ἁγιορείτης ΛΑΡΡΙΩΤΗΣ**

Τεκνία μου, εἰρηνεύετε ἐν ἀλλήλοις.

Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσετε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Τέκνα ἐπιμελεῖσθε τὴν ψυχὴν σας, διὰ νὰ εὔρητε (ἀνάπαυσιν) ζωὴν αἰώνιον.

Ἐπιμελεῖσθε δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΑΣΑΛΕΥΤΟΣ Η ΠΙΣΤΙΣ ΗΜΩΝ ΜΕΝΕΤΩ

«Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς, ὅτι ἐν αὐταῖς δοκεῖτε ζωὴν αἰώνιον ἔχειν».
(Ἰωάνν. Ε΄. 39).

Καὶ ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ Νέῃ Διαθήκῃ πολλὰ περιέχονται παραδείγματα, μαρτυροῦντα ὅτι ἀπ' ἀρχῆς οὐδεμία παράβασις καὶ παρακοή ἔμεινεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀτιμώρητος.

Ὁ ἐπαρθεὶς Ἐωσφόρος ἐξ ἀστραπομόρφου μετεβλήθη εἰς ζοφερὸν σκότος· οἱ πρωτόπλαστοι ἄνθρωποι παρακούσαντες τοῦ Θεοῦ ἔγιναν θνητοὶ καὶ ἐξώσθησαν τοῦ Παραδείσου ἐνδυθέντες δερματίνους χιτῶνας, ὁ πρωτότοκος αὐτῶν υἱός, ὁ ἀδελφοκτόνος Κάϊν, στένων καὶ τρέμων διετέλει ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὸν φόνον τοῦ Ἄβελ, διὰ τὰς σαρκικὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων ἐρράγησαν πᾶσαι αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, καὶ οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ ἠνεώχθησαν καὶ ἐγένετο κατακλυσμὸς καὶ ἀπέθανε πᾶσα σὰρξ. «Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμα μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας».

Διὰ τὸ εἶναι τὰς ἁμαρτίας μεγάλας σφόδρα τῶν κατοκούντων τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα ἔβρεξεν ἐπ' αὐτοὺς ὁ

Θεὸς πῦρ καὶ θεῖον καὶ κατέστρεψε τὰς πόλεις ταύτας καὶ πᾶσαν τὴν περίχωρον καὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐν ταῖς πόλεσι καὶ τὰ ἀνατέλλοντα ἐκ τῆς Γῆς.

Διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας ἐδόθησαν οἱ Ἑβραῖοι τετρακόσια ὅλα ἔτη εἰς τὴν δουλείαν τοῦ Φαραὸ πηλοποιούντες καὶ πλινθουργοῦντες ἐν μεγάλῃ δυναστείᾳ.

Ὅταν δέ, θεία ἀρωγῇ, ἐξῆλθον ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἑξακόσiai χιλιάδες ἦσαν, καὶ ἐξ αὐτῶν δύο μόνον πρόσωπα, Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ καὶ Χάλεφ, ἠξιώθησαν ἰδεῖν τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, διότι οὗτοι μόνοι δὲν παρεπίκραναν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐπίστεψαν καὶ τὴν βουλὴν τοῦ ὑψίστου ὁσίως ἐφύλαξαν, οἱ δὲ λοιποὶ ἅπαντες, μετὰ τὸ ἀπολαῦσαι τῶν τοσοῦτων καὶ τηλικούτων δωρεῶν τοῦ Θεοῦ, θελήματι ἰδίῳ ἀχθέντες εἰς τὴν Ἑπειρον ἐανάγησαν, ἐκτὸς τῶν τέκνων των. Φεῦ! τοσοῦτος κόσμος ἐκ ψυχῶν 599.998 διὰ τὴν ἀπιστίαν του κατεδικάσθη εἰς θάνατον! «ἄφησαν πάντες τὰ κῶλα ἐν τῇ ἐρήμῳ». «Ὁ Κύριος λαὸν ἐκ γῆς Αἰγύπτου σώσας, τὸ δεύτερον τοὺς μὴ πιστεύσαντας ἀπόλεσεν». (Ἰουδ. καθολ. ἐπιστ.) «Καὶ οὐκ ἐφείσατο ἀπὸ θανάτου τῶν ψυχῶν αὐτῆς (τῆς γεγεᾶς), ἀλλὰ συνέκλεισεν ἐν ρομφαίᾳ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ ὑπερεΐδε, τοὺς νεανίσκους αὐτῶν κατέφαγε πῦρ, αἱ παρθένοι καὶ αἱ χῆραι αὐτῶν οὐκ ἐπενθήθησαν οὐδὲ ἐκλαύθησαν (δὲν ἔμειναν δηλονότι ἐκ τῆς καταστροφῆς συγγενεῖς διὰ νὰ τὰς πενήθσωσι καὶ νὰ τὰς κλαύσωσιν), καὶ οἱ Ἱερεῖς αὐτῶν ἐν ρομφαίᾳ ἔπεσον!» (Δαβ. ψ. 77).

Ὅταν οἱ αὐτοὶ Ἰσραηλίται ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ διατριβῆς των ἐπόρνευσαν εἰς τὰς θυγατέρας Μωᾶβ καὶ ἐτελέσθησαν ἐν Βεελφεγῶρ (εἰδωλολάτρησαν), τότε ἐφρονεύθησαν τέσσαρες καὶ εἴκοσι χιλιάδες ἐξ αὐτῶν, ὅτε οἱ αὐτοὶ κατελάλησαν πρὸς τὸν Θεὸν κατὰ Μωϋσῆ, ἐδάκνοντο

ὑπὸ ὄφρων καὶ ἀπέθανε λαὸς πολὺς τῶν υἱῶν Ἰσραήλ.

Πάντα ὅσα διδάσκει ἡ πίστις ἐβεβαιώθησαν, πάντες οἱ παραβάται καὶ παρήκοι ἔλαβον τὴν δικαίαν καὶ πρόπουσαν τιμωρίαν (Ἐβρ. β'. 2). Ἐλέγχων καὶ τὰς ἡμετέρας παραβάσεις ὁ Ἀπόστολος, «Πῶς οὖν, λέγει, ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα (τῆς τιμωρίας), τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας;» Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐντονώτερον ἀποφαίνεται περὶ τούτου. «Ὁ Θεός, φάσκων, ἀγγέλων ἀμαρτησάντων οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ σειραῖς ζόφου ταρταρώσας παρέδωκεν εἰς κρίσιν τετηρημένους, καὶ ἀρχαίου κόσμου οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὄγδοον Νῶε δικαιοσύνης κήρυκα ἐφύλαξε, κατακλυσμὸν κόσμῳ, ἀσεβῶν ἐπάξας, καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόρρας τεφρώσας καταστροφῇ κατέκρινεν, ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν τεθεικώς». (Β'. β'. 4).

Ἀφ' οὗ ἐκ τῶν παραβάσεων καὶ παρακοῶν καὶ ἐκ τῶν ἀσεβημάτων τῶν ἀνθρώπων ἐλάμβανον ἀφορμὴν οἱ Προφῆται νὰ προαναφωνῶσι τὴν θείαν δίκην καὶ νὰ προανακρούωσι τὴν πένθιμον τῆς πτώσεως τῆς Ἱερουσαλήμ ὠδήν, ἐννοεῖται ὅτι ταῦτα καὶ εἰς ἐπερχομένας γενεὰς μέχρι συντελείας αἰῶνος ἐπεκτείνονται (τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὄντος τοῦ αὐτοῦ χθὲς καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας), ὅταν βλασφημηθῆται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ διὰ πάσης ἀσεβείας. «Δοκεῖτε ὅτι οἱ Γαλιλαῖοι, ὧν τὸ αἷμα Πιλάτος ἔμιξε μετὰ τῶν θυσιῶν αὐτῶν, οὗτοι ἀμαρτωλοὶ παρὰ πάντας τοὺς Γαλιλαίους ἐγένοντο, ὅτι τοιαῦτα πεπόνθασιν; οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἐὰν μὴ μετανοῆτε, πάντες ὡσαύτως ἀπολεισθε, ἢ ἐκεῖνοι οἱ δέκα καὶ ὀκτώ, ἐφ' οὓς ἔπεσεν ὁ πύργος ἐν Σιλωὰμ καὶ ἀπέκτεινεν αὐτούς, δοκεῖτε ὅτι οὗτοι ὀφειλέται ἐγένοντο παρὰ πάντας ἀνθρώποις τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλήμ; οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἐὰν μὴ μετανοῆτε, πάντες ὁμοίως ἀπολεισθε». (Λουκᾶς ιγ'. 1—5).

Καὶ αἱ βαρυπενθεῖς ἐκεῖναι τοῦ Ἰερεμίου ὠδαί, οἱ παθητικώτατοι ἐκεῖνοι θρηνοὶ, ἐν οἷς διεκτραγωδοῦνται τῆς πατρίδος αὐτοῦ τὰ παθήματα καὶ δακτυλοδεικτεῖται ἡ θεία δίκη, ἀνήκουσιν ὡσαύτως εἰς πάντα τόπον, κατοικούμενον ὑπὸ ἀνθρώπων, τὴν ἀσέβειαν καὶ πᾶσαν κακίαν μετερχομένων.

Ὁ Θεὸς ὡς ἐν τοῖς ἱεροῖς δέλτοις εἴρηται, πῦρ καταναλίσκον ἐστὶ, διδοὺς ἐκδίκησιν τοῖς εἰδόσιν αὐτὸν ἐν φλογὶ πυρός, καὶ τοῖς μὴ ὑπακούουσι τῷ Εὐαγγελίῳ αὐτοῦ! «Ἐὰν θέλετε καὶ εἰσακούσετέ μου, λέγει ἡμῖν, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε, ἐὰν δὲ μὴ θέλετε μηδὲ εἰσακούσετέ μου, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδετα!!!». Καί, «Ἐπιστράφητε, υἱοὶ ἀφροσύνης, ἐὰν δὲ μὴ ἐπιστραφῆτε, τὴν ρομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσῃ, τὸ τόξον αὐτοῦ ἐνέτεινε, καὶ ἠτοίμασεν αὐτό, καὶ ἐν αὐτῷ ἠτοίμασε σκευὴ θανάτου». (Ψαλ. 7).

— Οὐαὶ τέκνα ἀποστάται, λέγει Κύριος, ἐποιήσατε βουλήν οὐ δι' ἐμοῦ, καὶ συνθήκας οὐ διὰ τοῦ πνεύματός μου, προσθεῖναι ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίας. (Ἠσ. κεφ. Α' 1).

— Οἱ δὲ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ μὴ λησμονήσωσι τό: «Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος».

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ φέρω εἰς γνῶσιν καὶ ἐν τροπάριον τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐβδόμης Ἀγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαλαμβάνον οὕτω:

«Μὴ σαλευθῆναι τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀρραγῆ Ἐκκλησίαν ὑπ' αὐτοῦ μυσταγωγούμενοι θεῖοι ποιμενάρχαι, τοὺς αὐτὴν παρασαλεῦσαι θέλοντας ὡς Ἀντιχρίστου μοίρας, τῶν εὐσεβῶν παρεσάλευσαν».

— Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω πῶς ψάλλει ἡ Ἐκκλησία τοὺς σαλεύοντας αὐτήν.

Στῶμεν ἕως ἐδῶ προεισαγωγικῶς, καὶ ἅς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν σημερινὴν ἡμερολογιακὴν κατάστασιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΣ ΠΕΡΙ ΑΛΛΑΓΗΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Λίαν ἀγαπητὲ ἀναγνώστα.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφων πρὸς Κορινθίους λέγει: «ἡ πίστις ἡμῶν μὴ ἦ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ». (Α΄ Κορ. Β΄. 5).

α΄. «Εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ὁποῖον ζῶμεν, ἔλεγεν ὁ Μητροπολίτης Βουκουρεστίου Νήφων, μυρμηκιά, πλῆθος ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ὑπερηφανεύονται διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς τῶν γνώσεις καὶ οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν νομίζουν ὅτι δύνανται νὰ ἀποφασίσωσι περὶ θρησκείας, μόνον διότι ἀνέγνωσαν συγγράμματα δυστυχῶν τινῶν ὑπάρξεων (φιλοσόφων), οἱ ὅποιοι κατέβαλον ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ πνεύματος τῶν διὰ νὰ φέρωσι μαῦρα σύννεφα ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς θρησκείας, καταφεύγοντες μάλιστα καὶ εἰς ἀσέμνους λόγους κατ' αὐτῆς.

Ἡ μεγαλυτέρα μερὶς τῶν λεγομένων αὐτῶν φιλοσόφων δὲν πιστεύει καθόλου εἰς θρησκείαν, μόνον μίαν ψευτοπολιτικὴν προσποιῶνται διὰ τὴν τήρησιν δῆθεν τῶν νόμων τοῦ Κράτους, δὲν ἔχουσι δὲ τὸ θάρρος νὰ φανερώσωσι τὰ φρονήματα τῆς ἀπιστίας αὐτῶν, ἀλλὰ μεταχειρίζονται ἰδιόρρυθμον Ἐκκλησιαστικὴν πολιτικὴν...».

Καὶ ταῦτα ἔλεγεν οὗτος, παρουσιάσθη ὅμως ὁ σήμε-

ρον λεγόμενος Πατριάρχης τῆς Ρουμανίας, ὅστις θέλων νὰ πείσῃ ὅπερ καὶ κατώρθωσε, τοὺς γερουσιαστὰς περὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ νέου ἑορτολογίου, λέγει, ἀγορεύων μὲ ἀποκεκαλυμμένην τὴν κεφαλὴν ὅτι: τὸ ἀποβληθὲν ἑορτολόγιον τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ἦτο ἀσεβὲς καὶ ὅτι πρέπει διὰ παντὸς μέσου νὰ διδαχθῇ ὁ λαὸς καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ἐπιστημονικὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀκόμη.

Καὶ ἡ Σύνοδος τῶν γερουσιαστῶν, οἵτινες μόνον περὶ δόξης πολιτικῆς μεριμνῶσιν, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν θρησκείαν, πλέοντες ἐν τῷ σκότει τῆς ἁμαρτίας, μὲ ἐλαφρὰν τὴν συνείδησιν καὶ ὅλως ἀνεξελέγκτως ἀπεδέχθησαν τὴν ἀκαταδάμαστον ταύτην πρότασιν τοῦ βλασφήμου τούτου.

Τίνος ὀρθοδόξου χριστιανοῦ δὲν θὰ ἀνορθωθοῦν αἰτίριες τῆς κεφαλῆς, ὅταν ἀκούσῃ τοὺς ἀσεβεῖς τούτους λόγους; Εἰς τίνα λογικὸν ἄνθρωπον ἀκούοντα τοὺς λόγους τούτους καὶ ἔχοντα γνῶσιν ὑπὸ τίνων ἐθεσπίσθησαν οἱ διὰ τῶν λόγων τούτων προσβαλλόμενοι κανόνες τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ κατόπιν πόσων ἀγῶνων καὶ συζητήσεων καὶ κατόπιν πόσων θαυμάτων καὶ δειγμάτων τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν βουλήσεως, δὲν θὰ γεννηθῇ ἡ ἀπορία ἂν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὁ τοιαῦτα ἀποφθεξάμενος εὐρίσκειται ἐν πνευματικῇ ἰσορροπία;

Τίνος ἡ ψυχὴ δὲν θὰ ἀγανακτήσῃ καὶ ποῖος δὲν θὰ γονυπετήσῃ καταφεύγων εἰς τὴν θείαν δύναμιν ἵνα τὸν ἀποπλύνῃ ἀπὸ τὸ ἄκουσμα τῶν βδελυρῶν λόγων τοῦ ἀσεβοῦς αὐτοῦ, τοῦ ἀντιγράφοντος τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Ἄρειου καὶ ἐπισύροντος ἐν ταύτῳ τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου;

β'. Ἀλλὰ ἅς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν οὐσιαστικὴν ἀποθρησκευτικῆς ἀπόψεως σημασίαν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἑορτο-

λογίου, ὅπερ θὰ πράξωμεν οὐχὶ δι' ἰδίων λόγων, ἀλλὰ διὰ τῶν θείων ρημάτων τῶν διὰ στόματος τῶν θεοπνεύστων Πατέρων καὶ ἰδία τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐξαγγελθέντων.

Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὑβριστὴς τῶν Θείων, ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ πλέων, δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τοὺς λόγους τοῦ Μ. Βασιλείου τοὺς εἰς τὴν πρώτην ὁμιλίαν τῆς Ἑξαήμερου λεχθέντας καὶ διαλύσαντας τὰς καινοδοξίας τὰς ὁποίας οἱ λεγόμενοι σοφοὶ τῆς τότε ἐποχῆς, ἔσπειραν εἰς τὸν λαόν. Ἄν τούτους εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ἀσφαλῶς, οὐδέποτε θὰ ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ «ὅσον ἀσεβῶς, ἐκτὸς ἂν ὁ διάβολος εἶχε τοῦτον κατακυριεύσῃ καὶ ἀποτυφλώσῃ τὴν ψυχὴν. Διότι οὐδεὶς δύναται νὰ ἀντιτείνῃ οὐδὲν εἰς τοὺς ἐμπνευσμένους τούτους λόγους λέγοντας: Ἀρμοστοτάτη ἀρχὴ ὑπάρχει εἰς ἐκεῖνον ὅστις μέλλει νὰ διηγηθῇ περὶ τῆς συστάσεως τοῦ κόσμου... διότι μέλλει νὰ διηγηθῇ ποίησιν οὐρανοῦ καὶ γῆς, τὰ ὁποία δὲν ἔγιναν αὐτομάτως ἀφ' ἑαυτῶν, καθὼς τινὲς ἐφαντάσθησαν (καὶ φαντάζονται ἀκόμη), ἀλλὰ παρὰ Θεοῦ τὸ εἶναι ἔλαβον... «EN APXH EPOIHSEN O THEOS TON OURANON KAI THN GHN». Τὸ θαῦμα τοῦ νοήματος τῆς ψυχῆς μου ἐμποδίζει τὸν προφορικὸν λόγον μου. Τί πρῶτον νὰ εἶπω; Πόθεν νὰ κάμω ἀρχὴν τῆς ἐξηγήσεως; νὰ στηλιτεύσω τὴν ματαιότητα τῶν φιλοσόφων; ἢ νὰ ἀνακηρύξω τὴν ἡμετέραν εὐσέβειαν καὶ ἀλήθειαν; Οἱ σοφοὶ πολλὰ συνέγραψαν περὶ φύσεως, ἀλλ' οὐδεὶς λόγος αὐτῶν ὡς γνώμη ἔμεινε μέχρι τέλους ἀκίνητος καὶ ἀσάλευτος, ἐπειδὴ ὁ δεῦτερος ἀνέτρεψε τὸν πρότερον, ὥστε εἰς ἡμᾶς εἶναι ἀνωφελὲς τὸ νὰ στηλιτεύσωμεν τοὺς λόγους καὶ γνώμας ἐκείνων, διότι ἱκανοὶ εἶναι καὶ μόνοι των καὶ ἀναμεταξύ των νὰ ἀνατρέπωνται· ἐπειδὴ ὅσοι δὲν ἐγνώρισαν

Θεόν, δὲν ἔστερξαν, οὐδὲ ὁμολόγησαν, ὅτι ὑπάρχει προαιώνιος καὶ αἰδῖος, καὶ πάνσοφος αἰτία δημιουργὸς τοῦ παντός, ἀλλ' ἐνόμισον ὅτι τὰ γενόμενα ἀποτελοῦνται κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς τῶν ἄγνοιαν. Διὰ τοῦτο ἄλλοι ἐφραντάσθησαν ἄτομα καὶ ἀμερῆ σώματα, ἀποφαινόμενοι ὅτι ἡ φύσις τῶν ὁρατῶν ἀπὸ ὄγκους τινὰς καὶ πόρους συνέχεται, καὶ ἐπειδὴ ποτὲ μὲν συμπίπτουσι ταῦτα τὰ ἄτομα σώματα, ποτὲ δὲ διαχωρίζονται, διὰ τοῦτο γίνονται αἱ γενέσεις, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαμονῆς, εἰς τὴν δυνατωτέραν συμπλοκὴν τῶν ἀτόμων τούτων ἀποδίδουσι. Κατὰ ἀλήθειαν ὅσοι ταῦτα ἔγραψαν ἀποδείκνυνται, ὅτι κατασκευάζουσι τῆς ἀράχνης τὸ ὕφασμα, ἐποθέτοντες τόσον λεπτὰς καὶ ἀνυποστάτους ἀρχὰς οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ θαλάσσης.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐγίνωσκον νὰ εἰπωσιν· «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν» διὰ τοῦτο καὶ ἠπατήθησαν ἀπὸ τὴν ἀθείαν τῶν καὶ ἐφραντάσθησαν, ὅτι τὰ σύμπαντα ὑπάρχουσιν ἀκυβέρνητα, φερόμενα ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, χωρὶς προνοητικὴν θεϊαν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ΑΠΑΤΗΝ διὰ νὰ μὴ πάθωμεν καὶ ἡμεῖς, ὁ συγγράψας τὴν κοσμοποιῖαν, θεῖος Μωϋσῆς εὐθύς εἰς τὰ πρῶτα τῆς γραφῆς λόγια ἐφώτισε τὴν διάνοιάν μας μὲ τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα:

«Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν». Ὁ θεόπτης Μωϋσῆς ἔβαλε μέσα εἰς τὰς ψυχὰς μας σφραγίδα καὶ φυλακτήριον τὸ πολύτιμον τοῦ Θεοῦ ὄνομα διὰ νὰ μὴ κατολισθήσωμεν ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐξετάζομεν μὲ ἀνθρωπίνους λογισμούς... Διότι μῆτε τὸν κύκλον τοῦτον, τὸ σχῆμα τὸ ἐπίπεδον λέγω, κατὰ τοὺς γεωμετρικούς, ὅπερ περιορίζεται ἀπὸ μιᾶς κυκλικῆς γραμμῆς, τοιοῦτοτρόπως καὶ σὺ μὴ ἀπατηθῆς καὶ νομίσης... ἐπειδὴ θεωρεῖς, ὅτι τὰ κινούμενα ὀλόγυρα, καταντῶσιν εἰς ΕΝΑ καὶ τὸν αὐτὸν ΤΟΠΟΝ καὶ ΣΤΙΓΜΗΝ καὶ στοχάζεσαι ὅτι

ἡ εὐταξία τῆς κυκλικῆς αὐτῶν κινήσεως δὲν ἐκπίπτει, οὐδὲ διακόπτεται ἀπὸ κανὲν διάμεσον ἐμπόδιον. Διότι αἱ γεωμετρικαὶ καὶ ἀριθμητικαὶ ἐπιστῆμαι καὶ διδασκαλίαι περὶ τῶν στερεῶν σωμάτων καὶ ἡ πολυθρόυλλητος ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ, αἱ ὁποῖαι εἰσὶ μία ματαιότης ἐπίπονος καὶ πολυάσχολος, εἰς ποῖον τέλος καταντῶσιν;

“Ὅσοι καταγίνονται εἰς τὰ μαθήματα ταῦτα ἐστοχάσθησαν, ὅτι ὁ φαινόμενος οὗτος κόσμος ὑπάρχει παντοτεινὸς καὶ συναῖδιος μὲ τὴν φύσιν καὶ δημιουργὸν τῶν πάντων Θεόν... Ἄλλὰ τόσον ἐματαιώθησαν μὲ τοὺς λογισμοῦς των, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδία καὶ ἐμωράνθησαν λέγοντες ὅτι εἶναι σοφοί, ὥστε ἄλλοι μὲν ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ οὐρανὸς ὑπάρχει συναῖδιος καὶ παντοτεινὸς καὶ μὲ τὸν Θεὸν παρόμοιος, ἄλλοι δὲ εἶπον καὶ ἐνόμισαν αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἄναρχον καὶ ἀτελεύτητον καὶ αἴτιον τῆς οἰκονομίας τῶν κατὰ μέρος πραγμάτων καὶ φύσεων. Βεβαίως ἡ πολλὴ κοσμικὴ σοφία προὔξενησεν εἰς αὐτοὺς καὶ αὔξησιν δεινῆς καταχρήσεως ὅτι ΕΚΟΤΣΙΩΣ ΕΤΥΦΛΩΘΗΣΑΝ τῆς ἀληθείας ὡς βλέποντες ὀξέως εἰς τὰ μάταια καὶ φθαρτὰ τοῦ κόσμου πράγματα· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι καταμετροῦσι τὰ διαστήματα τῶν ἀστέρων, καὶ διορίζουσι τοὺς πάντοτε φαινομένους ἀστέρας καὶ ἀρκτικούς... πάντες οὗτοι οἱ εἰρημένοι δὲν ἐπενόησαν, οὐδὲ εὔρον μηχανὴν ἀπὸ ὅλας τὰς διασκέψεις των εἰς τὸ νὰ ἐννοήσωσι τὸν Θεὸν τὸν ποιητὴν τοῦ παντός καὶ κριτὴν δικαιοτάτον τὸν μέλλοντα νὰ δώσῃ τὴν πρέπουσαν ἀνταμοιβὴν τῶν πεπραγμένων ἐκάστῳ καὶ ἀντίδοσιν, μῆτε νὰ γνωρίσωσι τὴν συντελείαν τοῦ κόσμου μὲ τὸν στοχασμὸν τῆς μελλούσης κρίσεως...

γ'. “Ὅταν λοιπὸν ἀπὸ χεῖλη ποιμένος τῆς ἐκκλησίας ἀκούωνται ἐκεῖναι αἱ βλασφημίαι κατὰ τὸν ἀπὸ τόσοῦ

χρόνου θεσπισμένων καὶ πιστευομένων ὡς ἀληθῶς, πιστοποιημένων δὲ καὶ ἐπιβεβλημένων, ὡς παρακατιόντες θέλωμεν ἐκθέσει ὑπὸ πάντων τῶν Οἰκουμενικῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Συνόδων, τί πρέπει νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν Λαὸν καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τοὺς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν θρησκείαν εὐρισκομένους λεγομένους δὲ σοφοὺς.

Παρὰ τούτων οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, δὲν πρέπει νὰ περιμένωμεν ἄλλο ἀπὸ ἄρνησιν καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς ὑποστάσεως τῆς Θείας Φύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εὐλόγως δύναται νὰ γεννηθῇ ἡ ἀμφιβολία διὰ τὴν ἀλήθειαν πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν δογμάτων, ἀφοῦ ἐπὶ ἐνὸς οὐ μόνον ἀμφιβολία ἀλλὰ καὶ ὕβρεις καὶ βλασφημίαι βαρύνονται ἐξεστομήθησαν ὡς ἐκεῖναι τὰς ὁποίας ἐξεστόμησαν τῆς ἁμαρτίας τολμηρὰ χεῖλη τοῦ ἀνωτέρω ἀναφερομένου Ἐπισκόπου κατὰ τὸ ἔνδυμα καὶ τοὺς τύπους μόνον τοῦ κληρικοῦ, πράγματι δὲ κατὰ τὴν ψυχὴν ἀνατροπέως καὶ ὕβριστοῦ παντὸς ὁσίου τῆς θρησκείας.

Πόσον ἐπιδρᾷ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν παράδειγμα ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων οὐδόλως διαφερόντων τῶν μικρῶν παιδίων ὡς εἶναι ἡ πλειονότης τῶν λαῶν δύνανται νὰ δείξῃ μεταξὺ τόσων ἄλλων καὶ τὸ κάτωθι παράδειγμα:

«Εἷς Ἱεροκῆρουξ κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ θείου κηρύγματος ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ· τοῦτο ἔκαμον μιμούμενα καὶ ὅλα τὰ πρὸ αὐτοῦ παιδιά πλὴν ἐνός, τὸ ὁποῖον ἐρωτηθὲν παρ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἀμέλειαν ταύτην ἀπήντησεν, ὁ πατήρ μου οὐδέποτε ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ».

Εἶθε ὁ Θεὸς ἐν τῇ μακροθυμίᾳ Του καὶ τῇ φιλανθρωπία Του νὰ μὴ ὀργισθῇ καὶ νὰ διαφυλάξῃ τὸν λαὸν ἀπὸ τοιαύτην ἁμαρτίαν καὶ εἶθε ἵνα οὐδεὶς τῶν Ὁρθοδόξων

χριστιανῶν φανῆ παραβάτης τῶν ρημάτων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. «Θαυμάζω ὅτι οὕτω ταχέως μετατίθεσθε ἀπὸ τοῦ καλέσαντος ὑμᾶς ἐν χάριτι Χριστοῦ εἰς ἕτερον Εὐαγγέλιον, ὃ οὐκ ἔστιν ἄλλο, εἰμὴ τινὲς εἰσιν οἱ ταράσσοντες ὑμᾶς, καὶ θέλοντες μετατρέψαι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν, **ΑΝΑΘΕΜΑ** ἔστω... Εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παραλάβετε, **ΑΝΑΘΕΜΑ** ἔστω... καὶ εἰ γὰρ ἔτι ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἦμην».

(Γαλ. Α'. 8—10).

Οἱ ἀκολουθοῦντες καὶ θέλοντες νὰ ἐμμένωσιν ἀληθινὰ τέκνα τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, δέον νὰ ἀποφεύγωσι τὴν συνάφειαν τῶν καινοτομιστῶν, οἵτινες ἀπεσκοράκισαν τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Παράδοσιν τοῦ Ἐορτολογίου, καὶ κατὰ τῶν ὁποίων πάντων θὰ ἐ π έ λ θ η ἢ ΑΡΑ τῶν Πατέρων τῆς Ζ'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἥτις λέγει:

«Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφον καὶ ἄγραφον ἀθετεῖ **ΑΝΑΘΕΜΑ**» δηλαδή, νὰ εἶναι ξένος καὶ ἀπόβλητος τῆς Ἐκκλησίας παραδεδομένος εἰς τὸν διάβολον.

Καὶ διὰ τοῦτο οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ ἐὰν ἀπαντήσωσι δυσκολίας καὶ ἀπειλὰς ἀπὸ τοὺς νεωτεριστὰς ἃς προβάλλωσι καὶ εἰς αὐτοὺς τὰ ὑπὸ τοῦ ὁμολογητοῦ Μαξίμου ἀπευθυνθέντα πρὸς τὸν Τρωϊλόν - Πατρικίον τοῦ Μονάρχου Κωνσταντίνου τὸν ὁποῖον ἀνάγκαζε νὰ δεχθῆ τὸν τόμον τοῦ 648 λέγοντα:

«Δὲν ἔχω κατὰ νοῦν νὰ πειράξω τὸν Βασιλέα, ἀλλ' οὔτε νὰ παροργίσω τὸν Θεόν. Ἄρα θὰ δυνηθῶ νὰ ὑποφέρω τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως; Καὶ τί θὰ ἀποκριθῶ

εἰς τὸν Θεόν, ἐὰν ἀρνηθῶ τὴν πίστιν καὶ τὴν πατρικὴν παράδοσιν δι' ἔργα κοσμικά;».

Φυλλάττεσθε ἀπὸ τοὺς ψευδολόγους διαστρεβλωτὰς καὶ ξενολάτραις ὡς ἀπὸ πυρός, κωφεύετε ἐν γένει πρὸς τὰς ἀπατηλὰς ὑπονύξεις καὶ ὑποβολὰς τῶν λιποτακτῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Χριστιανισμὸς συνελόντως, ἔμεινεν καὶ θὰ μείνῃ ἀναλλοίωτος, συνδεδεμένος πρὸς τὸν ἀκρογωνιαίον αὐτοῦ λίθον καὶ ἀρχηγόν, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

«Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΠΕΡΙ ΑΛΛΑΓΗΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΕΝ ΣΥΝΑΦΕΙΑ ΜΕΤ' ΑΛΛΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΩΝ

Οὕτω λέγει ὁ Κύριος :

«Οὐδεὶς βάλλει οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· οἱ δὲ μῆγε, ρήξει ὁ οἶνος ὁ νέος τοὺς ἀσκοὺς, καὶ αὐτὸς ἐκχυθήσεται, καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται· ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινοὺς βλητέον, καὶ ἀμφότεροι συντηροῦνται. Καὶ οὐδεὶς ποιῶν παλαιὸν εὐθέως θέλει νέον· λέγει γάρ· ὁ παλαιὸς χρηστότερος ἐστίν».

(Λουκ. Κεφ. ε΄. 37—39).

Οἱ νεοημερολογῖται λέγουσι ὅτι: 1ον) Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου δὲν μᾶς προξενεῖ καμμίαν ἐπίδρασιν εἰς τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν. 2ον) Τὸ νέο ἑορτολόγιον δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸ παπικόν.

Ἐπὶ τῶν σημείων τούτων θὰ ἀπαντήσωμεν ἀρχόμενοι τῆς ἀνασκευῆς τῆς πρώτης αὐτῶν πλάνης, ἣτις καὶ σπουδαιότερα τυγχάνει καὶ μεγαλυτέρα, κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ πλέον ἐνδιαφέρουσα καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἀνατρεπτέα.

α΄. Τὸ Χριστιανικὸν Ὀρθόδοξον ἡμῶν ἑορτολόγιον εἶναι ἀπαύγασμα πάσης θρησκευτικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς σοφίας, εἶναι καὶ θὰ εἶναι τὸ θεμέλιον ἐφ' οὗ ἐστηρίχθησαν τὰ θεσπίσματα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ δὴ τῆς

πρώτης τοιαύτης δηλαδή τῆς ἐν Νικαία ἥτις ἐμφορουμένη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐπιδιώρθωσε τοῦτο κατὰ τὸ ἔτος 325, καὶ παρέδωκε ὡς ἐπίσημον ἡμερολόγιον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθὼς μᾶς βεβαιώνει καὶ αὕτη ἡ Σύνοδος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Τούτου τοῦ ἡμερολογίου διὰ τοῦ ὁποίου ἐκανονίσθη καὶ τὸ Ἅγιον ἡμῶν ΠΑΣΧΑ, τὰς καθόλου διατάξεις εὗρισκετε εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν Νικαία τοῦ Ματθαίου Βλάσταρη καὶ ἄλλους Πασχαλιολόγους.

Καὶ αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ αὗται διατάξεις παρὰ τίνων ἐθεσπίθησαν:

— Παρὰ τῶν 318 Ἁγίων καὶ Θεοπνεύστων Πατέρων, Ὁμολογητῶν καὶ Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ. Οὗτοι τόσου σεβασμοῦ ἀπήλαυον, ὥστε ὅταν μετὰ τὴν λήξιν τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὁ Ἰσαπόστολος Μ. Κωνσταντίνος παρέθηκεν αὐτοῖς δείπνον κατησπάζετο τούτους ἵνα ἀπολαύσῃ τῆς ἀγιότητός των, ἂν καὶ πολλοὶ τούτων εἶχον ὑποστῆ τὴν ἐξώρουξιν τῶν ὀφθαλμῶν των, ἄλλοι ἦσαν ἀκόμη μὲ χαίνουσας τὰς πληγὰς τὰς ὁποίας ὑπὸ τῶν χριστιανομάχων εἶχον λάβει.

β΄. Περὶ τῶν 318 θεοφόρων πατέρων ὁ Θεῖος Χρυσόστομος ἐν λόγῳ εἰς τοὺς τὸ πρῶτον πάσχα νηστεύοντας οὕτω λέγει: «Γίνεσθε οὖν ὡς ἐγὼ καὶ γὰρ ἐγὼ (φιλόσοφος) ὡς ὑμῶν ἤμην. Καὶ τί λέγω περὶ ἑαυτοῦ;

ΤΡΙΑΚΟΣΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΠΛΕΙΟΥΣ εἰς τὴν Βιδύνων χώραν (Νίκαιαν) συνελθόντες ταῦτα ἐνομοθέτησαν καὶ πάντας ΑΤΙΜΑΖΕΙΣ ἐκείνους;»

Ὁ Μ. Κωνσταντίνος ἐκ τῆς ἀγιότητος τῶν οὐρανίων ἐκείνων ἀνθρώπων εἰς ἐπιστολὴν τοῦ ἀπευθυνομένην πρὸς τὰς ἐκκλησίας διὰ τὰς ἀποφάσεις τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς

Συνόδου ἐν Νικαίᾳ λέγει: —'Ακούσατε ὦ ἀγαπητοί μοι ἀδελφοί, μετ' εὐχαριστήσεως τῶν διατάξεων αὐτῶν. "Οτι αὐτὰ τὰ ὅποια ὥρισαν οἱ ἅγιοι Ἐπίσκοποι τῆς Ἁγίας Αὐτοκρατορικῆς Συνόδου —ἐν Νικαίᾳ— τόσον εἰς τὰ τῆς πίστεως, ὅσον καὶ εἰς τὰς ΕΟΡΤΑΣ τοῦ ΠΑΣΧΑ δὲν εἶναι διατεταγμένα εἰμὴ μόνον ἐκ τῆς ἰδίας θελήσεως τοῦ Θεοῦ. Διότι: «Ἄπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός». (Ψαλμοί ΞΑ'. 12).

Καὶ ὑπῆκουσε ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἕως σήμερον, καὶ θὰ ὑπακούσῃ τὰ ταπεινὰ τέκνα αὐτῆς εἰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων μὴ ἀνατρέποντα οὐδέν, ἐξ ὧν ὥρισαν οἱ Θεόπνευστοι Πατέρες, Ὁμολογηταὶ καὶ Μάρτυρες. Ἐν ἐναντία περιπτώσει θὰ ἐπιπέσωσιν ὡς κεραυνὸς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν παραβατῶν ἐκεῖνα τὰ ὅποια ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶπεν. «Καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ Οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν, παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν ΑΝΑΘΕΜΑ ἔστω». (Γαλ. Α'. 8). Καὶ ἄλλαχού: «Ἐπικατάρατος πᾶς ὃς οὐκ ἐμμένει ἐν πᾶσι τοῖς γεγραμμένοις, ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ ΝΟΜΟΥ τοῦ ποιῆσαι αὐτά». (Γαλ. Γ'. 10 Δευτ. ΚΖ'. 26).

Καὶ ὁ ἀφορισμὸς τῆς ἐν Κων)πόλει Συνόδου λέγει: «Τοῖς ἐν καταφρονήσει τιθεμένοις τοὺς ἱεροὺς καὶ θείους κανόνας τῶν Ἱερῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν ὑπερείδουσι, καὶ ὅλην τὴν Χριστιανικὴν πολιτείαν κοσμοῦντες, πρὸς θεῖαν ὁδηγοῦσιν εὐλάβειαν. ΑΝΑΘΕΜΑ».

Καὶ ἐν τῷ Πηδαλίῳ ἀναγινώσκομεν τὰ ἐξῆς: «Ὁ γὰρ ἀντιφερόμενος εἰς αὐτάς (τὰς Οἰκ. Συνόδους) καὶ ἀντιπίπτων, εἰς αὐτὸ ἀντιφέρεται, καὶ ἀντιπίπτει εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ λαλοῦν διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ αἰρετικὸς καὶ ἀναθεματισμένος γίνεται».

Καὶ διὰ τὰ ἴδωσιν οἱ Ὁρθόδοξοι ἡμῶν Χριστιανοὶ πόσον μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῶν Ἁγίων Κανόνων καὶ πόσον φρικτὴ εἶναι ἡ τιμωρία τῶν παραβαινόντων αὐτοὺς παραθέτομεν ὧδε τὴν ἀπόφασιν Λέοντος τοῦ σοφοῦ ὅστις λέγει: «Δέχομαι τὰς Ἁγίας ἑπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους ὡς τὸ Ἅγιον ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ».

Ἡ δὲ Ε΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀποφασίζει: «Ὁρίσθη παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ μετὰ θάνατον ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΕΣΘΑΙ, τοὺς εἴτε εἰς πίστιν, εἴτε εἰς Κανόνας ἁμαρτήσαντας».

Πρέπει συνεπῶς νὰ πιστεύωμεν εἰς τὰς διατάξεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων φωτιζομένων ὑπὸ τοῦ θείου Πνεύματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀρθῶς τὰ πάντα ὀρίζουσῶν χωρὶς οὐδὲν λάθος. Συμφώνως δὲ πρὸς τὰ δόγματα καὶ τοὺς κανόνας αὐτῶν ὀφείλομεν, ἂν θέλωμεν νὰ λεγόμεθα καὶ νὰ εἴμεθα ἀληθεῖς Χριστιανοί, νὰ πολιτευόμεθα πάντες, καὶ ἐν συντόμῳ θὰ εἴπωμεν. «Ὅστις δὲν θὰ ὑπακούσῃ τὴν Ἁγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον οὗτος ἐκ τῆς μερίδος καὶ ἐλπίδος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐξέπεσεν...».

Ἐπομένως, ἐὰν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ζῆ ὑπὸ τὴν ἀόρατον κεφαλὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ζωογονεῖται ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, φυσικὸν εἶναι ὅτι οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐπιφέρωσι τὴν θεῖαν ἐπισφράγισιν...

Ὅλα ὅσα ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν εἶναι πράγματα ἀδιαφιλονίκητα, καὶ ἂν ἡμεῖς κατὰ τὸ γεγραμμένον, σιωπήσωμεν, οἱ λίθοι κεκράξονται!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΠΕΡΙ ΑΛΛΑΓΗΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ Ἡ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΣ ΤΩΝ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·

«Εἰ τυφλοὶ ἦτε, οὐκ ἂν εἶχετε ἁμαρτίαν· νῦν δὲ λέγετε·
Ὅτι βλέπομεν· ἡ οὖν ἁμαρτία ὑμῶν μένει».

(Ἰωάνν. θ' 41).

Οὕτως λοιπὸν πρὸ τόσων θείων μαρτυριῶν. Ἦτο δυνατόν νὰ σιωπήσωμεν ὅταν ἀκούωμεν τοὺς νεοημερολόγους, βλασφημοῦντας διαρκῶς καὶ λέγοντας ὅτι: τὸ Ἐορτολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας κατὰ τὸ παλαιὸν ἦτο πλημμελὲς καὶ ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου **ΕΣΦΑΛΛΟΝ** εἰς τοὺς **ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΤΣ!!!** κ.λπ.

Ἄρα αἱ ἐκφράσεις αὗται δὲν λογίζονται ὡς βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπενεργήθησαν τὰ τόσα θαύματα τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν οἵτινες καὶ ἐλάλησαν ἐν φωτὶ αὐτοῦ εἰς τὰς Ἁγίας Οἰκουμενικὰς καὶ τοπικὰς Συνόδους; Ὁ δὲ Σωτὴρ λέγει, ὅτι, πᾶς ἄνθρωπος ἁμαρτάνει βλασφημιῶν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ οὐδέποτε συγχωρεῖται· «Πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις, ἡ δὲ τοῦ Πνεύματος

βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις».

(Ματθ. ιγ'. 27).

— Καὶ ἐὰν δὲ εἶπη τις ὅτι "Ἄγιοι Πατέρες ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἔκαμον ταύτας ἢ ἐκεῖνας τὰς ἱερὰς πράξεις, ἅγιοι Πατέρες εἶναι καὶ οἱ σημερινοὶ οἱ ὅποιοι κάμουν, ὅ,τι θέλουν... Καλῶς. Ἄλλ' ἅς προσέξουν τί λέγει ὁ "Ἄγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος, ὅτι: «Ἡ γνῶσις δὲν εἶναι τὸ φῶς, ἀλλὰ τὸ φῶς εἶναι ἡ γνῶσις, ἐπειδὴ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ φωτί, καὶ δι' αὐτοῦ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔγιναν τὰ πάντα. Τοῦ ὁποίου φωτὸς τὴν θεωρίαν ἀρνούμενοι ἡμεῖς... ἢ νὰ εἶπω ἀληθέστερα, μερικὰ νεκροτόκια ἀποβάσματα ἀναβαίνουν εἰς Ἱερατικὰ ἀξιώματα χωρὶς ἐντροπὴν, καὶ τὸ πλεόν χειρότερον οἱ περισσότεροι μὲ μεγάλην ἀθεοφοβίαν ἀγοράζουν τὴν Ἱερωσύνην μὲ χρήματα, καὶ ζητοῦν νὰ προεδρεύουν εἰς τὸ Βασιλικὸν ποιμνιον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι ἦσαν ἐξ ἀρχῆς οἱ Ἀπόστολοι;

Ἔτσι ἦσαν οἱ Θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν καὶ Διδάσκαλοι;

Ὁ Χριστιανισμὸς, συνελόντως, ἔμεινεν ἐπὶ ποδὸς μεταξὺ τοσούτων περιπετειῶν καὶ ἐν πατάγῳ τοσούτων ἐρειπίων ἀναλλοιώτως, ὡς ὁ ποιήσας αὐτὸν Θεός!

Ἡ ἀλήθεια μένει εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ τὰ φάσματα τῶν δοξασιῶν παρέρχονται ὡς τὰ ἐνύπνια τῶν νοσοῦντων!

Τί ἔγραφε ὁ αἰμίμηστος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ΑΝΘΙΜΟΣ τῷ 1850 ὅτε ἀνεγνωρίσθη ἡ αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος: Μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφει: «Ἡ τῇ Θεοσώστῳ ταύτῃ ἐπικρατεία ἀρτισυστάτου Ἐκκλησίας εὐστάθεια, καὶ μέχρι κεραίας διατήρησις τῶν ἱερῶν καθεστώτων ἃ παρέλαβεν ἀπ' ἀρχῆς καὶ διακρατεῖ ἀναλλοιώτως μέχρι τοῦ νῦν ἢ καθόλου τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆ Ἐκκλησία οὐδὲ χηρῶμεν λόγων πολλῶν εἰς

ἀπόδειξιν, διὸ καὶ πᾶσα καινοτομία, καὶ νεωτερισμὸς ἄπαγε: Τὸ τὴν πατρώαν εὐσέβειαν καὶ τοὺς κανόνας καὶ τὰ ἔθιμα ἀμετασαλεύτως ὑποστηρίζον».

Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι πᾶν ὅ,τι ἐθεσπίσθη ὑπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐθεσπίσθη παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ μεταβάλῃ τις.

᾽Ω! Πῶς ἐλησμόνησαν οἱ ἅγιοι Συνοδικοὶ τὰς προηγουμένας ἰδίας αὐτῶν ἀποφάσεις, ὅτε ἠρωτήθησαν παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ' κατὰ τῷ 1902 τί φρονοῦν περὶ ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἐορτολογίου οὗτοι ἀπήντησαν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς:

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἀγίας ἀυτοκεφάλου Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας φρονεῖ καὶ ἐξαιτεῖται, ἵνα μείνωμεν εἰς ἅπερ εὐρισκόμεθα σήμερον, ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ θίξωμεν τὰς κανονισμένας διατάξεις, ἐὰν ἠθέλομεν σκεφθῆ περὶ μεταβολῆς τινος ἢ μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, μεθ' οὗ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ζῆ ἀποποσούτου χρόνου, ἢ καὶ νὰ μὴ αἰσθανθῆ στενοχωρίαν. Ἐκτὸς τούτου οὐδὲ διὰ τοῦ δακτύλου ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ θίξωμεν τὰς ἀπηρχαιωμένας ἀποφάσεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησιαστικὴν ΔΟΞΑΝ».

Λοιπὸν πάντα ταῦτα καὶ ἄλλα περισσότερα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν δὲν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν οὐδεμίαν μεταβολὴν ἐκ τῶν διατεταγμένων καὶ παραδεδομένων τῆς ἁγίας ταύτης Ἐκκλησίας χωρὶς νὰ ὑποπέσωμεν ὑπὸ τὴν ἈΡΑΝ καὶ ἈΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΝ τῶν Ἀποστόλων καὶ Συνόδων, ἐπειδὴ οἱ νεοημερολογῖται φανερὰ δεικνύουσι τὴν ἀνυποταξίαν των, πρὸς τὰς Ἀγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους, αἵ ὁποῖαι ἐπεσφράγισαν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἰδικήν μας διάταξιν περὶ Ἐορτολογίου καὶ Πασχαλιολογίου. Τόσον περισσότερον ὅσον ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἐορτολογίου εἶναι

ἐφεύρημα παπικόν, τολμηθὲν ὑπὸ τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ', κατὰ τὸ ἔτος 1582, ἐφεύρημα καταδεδικασμένον καὶ εἰς τὸ ἀνάθεμα παραδεδομένον ὑφ' ὄλων τῶν συναθροίσεων τῶν Ὁρθοδόξων κατὰ διαφόρους καιρούς, τῷ 1583 καὶ 1593 ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' παρόντων πάντων τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Γ' κατὰ τὸ 1772 ἐν Κων)πόλει, πάλιν κατὰ τῆς ἐφευρέσεως τῶν Παπιστῶν, καὶ ἦτις σύνοδος μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀπήντησε καὶ εἰς τοὺς Ἀγγλικανικοὺς ὅτι, μόνον τότε ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, θὰ ἐνωθῆ μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ὅταν θὰ ἀποβάλλει πάντα τὰ πεπλανημένα δόγματα τῶν διαμαρτυρομένων. Καὶ μετὰ τὰς ἀγίας αὐτὰς συνόδους ἐπηκολούθησαν καὶ ἄλλαι μεγάλαι σύνοδοι, ὡς ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1595 ἐν Ἰασίῳ ἐναντίον τῶν προπαγανδιστῶν γενομένων ἐν Ρωσίᾳ πρὸς παραπλάνησιν τῶν ὀρθοδόξων ἵνα ἐνωθῶσι μετὰ τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης τῷ 1642 ἐν Ἰασίῳ κ.λπ.

Κατὰ τῆς καινοτομίας τοῦ παπικοῦ Γρηγοριανοῦ Ἑορτολογίου ἔγραψαν, ἐκτὸς τῶν συνόδων καὶ ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας δύο ἐπιστολάς. Ὁ μακάριος Μελέτιος ὁ Πηγὰς τῷ 1585 (τότε διάκονος) καὶ κατόπιν Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, καὶ ὁ πρωτοσύγκελλος Μελέτιος ὁ Συρίγος, τῷ 1642 ὅστις ἔλαβε μέρος μετὰ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῇ Συνόδῳ τοῦ Ἰασίου καὶ ὁ περίφημος διδάσκαλος τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ Ἑλληνικῆς Σχολῆς Σεβαστόπουλος Τραπεζούντιος ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Πάντες οὗτοι εἶχον ἀνὰ χειρὸς τὸν Ζ' (7) Ἀναθεματισμὸν τῆς Συνόδου τοῦ 1583 ὅστις λέγει:

* Ὁποῖος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ αἱ ἑπτὰ ἅγιοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ

τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν ἀκολουθῶμεν, καὶ θέλει... νὰ ἀκολουθῆ τὸ νεοεφεύρετον Πασχάλιον καὶ μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα καὶ ἐναντιώνεται εἰς ὅλα αὐτὰ καὶ θέλει νὰ τὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ τὰ χαλάσῃ, ἅς ἔχη τὸ ΑΝΑΘΕΜΑ καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας νὰ μένει».

Τοιοιτοτρόπως λοιπὸν σκεφθέντες οἱ νεοημερολιταὶ διὰ τοῦ πραξικοπήματός των δὲν θὰ κάμωσι ΣΧΙΣΜΑ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ; Πρὸς τούτοις ἀπήντησαν διὰ διαμαρτυριῶν μερικοὶ ἐκ τῶν Πατριαρχῶν καὶ αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τῶν Ὁρθοδόξων ἐναντίον τῶν προπαγανδιστικῶν κηρυγμάτων τῶν Λατινοφρόνων Ἀρχιερέων. Ἀκούσατε ὁποῖαν φωνὴν ὁ σοφώτατος διδάσκαλος τῆς θεολογίας, Ἰωσήφ ὁ Βρυνένιος, ἐν μέσῳ τῆς Κων)πόλεως πανδήμως ἀγορεύων κατὰ τῶν παρανομιῶν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου... Διὰ ταῦτα, λέγει, ἔφθασε ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὸ γένος ἡμῶν διὰ ταῦτα διέσπαραται τὰ μυρία πάντων κακά· διὰ ταῦτα οὐ θαῦμα πῶς πάσχομεν, ἀλλὰ τοῦτο θαῦμα καὶ πέραν θαυμάτων, πῶς οὐ φέρονται μυριοὶ οὐρανόθεν κεραυνοὶ κατ' ἡμῶν. Πῶς οὐ διαρρήγνυται τὸ πάχος τοῦτο τῆς γῆς, καὶ δέχεται ζῶντας ἡμᾶς! εἶτα τολμήσει τις ἡμᾶς ἐγκαλεῖν, ὅτι σφοδρῶς τῶν παρανομούντων κληρικῶν καθαπτόμεθα; Θεῖοι περιφρονοῦνται Νόμοι, Πατέρων ὅρια ὑπερβαίνονται καὶ καταπατοῦνται Θεοφόρων προστάγματα, πωλοῦνται τὰ θεῖα, βασιλεῦσαι πάλιν ἡ ἁμαρτία βιάζεται, καὶ πρέπει λοιπὸν νὰ σιωπήσωμεν πρὸ μιᾶς καταστρεπτικῆς ἀνεφαρμόστου ἀποφάσεως μερικῶν Ἀρχιερέων τῶν ὁποίων διαφεύγει ἡ Ἀποστολικὴ βροντὴ «Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος», καὶ ἡ ἀπειλή, «Φοβηθῶμεν, ὅτι τὸ κρῖμα τοῦ Θεοῦ ἄρξεται ἀφ' ἡμῶν», «ἐκ τῶν ἀγίων μου ἄρξομαι» κ.λπ.

Σ.Κ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΔΙΑΤΙ, ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΔΕΝ ΟΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΑΠΙΚΟΥ;

«Κύριε, οὐχὶ καλὸν σπέρμα ἔσπειρες ἐν τῷ
σῷ ἀγρῷ; πόθεν οὖν ἔχει τὰ ζιζάνια;»

(Ματθ. ιγ' 27).

Καὶ τώρα ἄς ἔλθωμεν νὰ ἐξετάσωμεν ἂν τὸ εορτολό-
γιον, ὅπου οἱ καινοτομισταὶ θέλουσιν νὰ μᾶς ἐπιβάλωσι,
ὁμοιάζει πρὸς τὸ Παπικόν.

Καὶ πρῶτον διατί ἄραγε ἐπικαλοῦνται ἐκεῖνοι καὶ
προσπαθοῦσι νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι δὲν ἀκολουθοῦμεν τὸν
Πάπα ἐφαρμόζοντες ἅπερ τόσον ἀδοκίμως καὶ ἀδικαιολο-
γήτως μᾶς εἰσηγοῦνται; μήπως διότι θέλουσι νὰ ἐξαπατή-
σωσι τὴν ἑαυτῶν συνείδησιν ἐξανισταμένην ὑπὸ τῶν ἀφο-
ρισμῶν, αἵτινες βαρύνουσιν τοιαύτην πρᾶξιν; τότε θὰ τοὺς
ἀπαντήσωμεν: «Αἰσχρὸν τὸ φενακίζειν ἑαυτούς». Ἡ μή-
πως ἵνα ἀπομακρύνωσι τὴν ἐξανάστασιν τοῦ θρησκευτικοῦ
ἐγωϊσμοῦ μας; Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τούτου θὰ τοὺς εἴπωμεν.
— Ἡ θρησκεία δὲν ἔχει ἐγωϊσμόν, ἀλλὰ πίστιν πρὸς τὴν
ἀλήθειαν καὶ πρὸς λόγους καὶ ἐμπνεύσεις τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, αἵτινες διὰ τῆς ἀποστολῆς εἰς τοὺς
Θεοφόρους Πατέρας ἐφανερώθησαν θεμελιωθέντες ἐν τῇ
καρδίᾳ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων!

Ἄλλ' ἄς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν οὐσίαν.

α'. Οἱ Σύνοδοι καὶ ἡ Ἐκκλησία καθ' ἃ ἀνωτέρω ἐλέχθη, δὲν μᾶς εἶπον ΜΗ ΑΚΟΛΟΥΘΗΤΕ ΤΟ ΠΑΠΙΚΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ἀλλὰ μᾶς ἀπηγόρευσαν οἰανδήποτε ἀλλαγὴν μὴ συνάδουσαν πρὸς τὰ κελεύσματα αὐτῶν. Ὡς ἐκ τούτου ἡ προσπάθεια τῶν νεοκαλενδαριστῶν, ἵνα ἀποδείξωσιν ὅτι τὸ ὑπ' αὐτῶν θεσπιζόμενον Ἑορτολόγιον καὶ Πασχαλιολόγιον δὲν ἀκολουθεῖ τὸ Παπικὸν εἶναι ὅλως περιττὴ καὶ ἄσκοπος, καθ' ὅσον ἡμεῖς δὲν τοὺς κατηγοροῦμεν διὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Παπικοῦ Ἑορτολογίου, ἀλλὰ διὰ πᾶσαν ἀλλαγὴν τῶν κειμένων κανόνων. Θὰ παρεῖλκε λοιπὸν πᾶσα ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ των ἀπάντησις, ἀλλὰ ἵνα ἀποδείξωμεν κατὰ πόσον οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶναι κακῆς πίστεως καὶ πόσον βαρύνονται ὑπὸ τῆς τοιαύτης των ἁμαρτίας καὶ πόσον ἡ συνείδησις των διὰ τοῦτο τοὺς πιέζει, ὥστε νὰ προσπαθῶσι νὰ εὕρωσιν εἰς πτυλα σανίδα σωτηρίας, θὰ εἴπωμεν ὀλίγα καὶ περὶ τούτου, ἵνα ἀποδείξωμεν, ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς των οὗτος τυγχάνει πάντῃ ψευδῆς καὶ πλάνος. Πρὸς τοῦτο θὰ παρακαλέσωμεν κάθε ἀναγνώστην νὰ δώσῃ μεγαλυτέραν ΠΡΟΣΟΧΗΝ ἐπὶ τῶν ἐπομένων πινάκων καὶ τῆς ἐρμηνείας αὐτῶν.

Ὁ Πάπας Γρηγόριος ὅταν ἐποδοπάτησε τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἑορτολόγιον κατὰ τὸ ἔτος 1582, ἥλλαξε καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν τοῦ Βισέκτου, τὸ ἴδιον ἔκαμον καὶ οἱ νεοημερολογῖται.

Ὁ Πάπας ἀφήρесе 10 ἡμέρες ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ὀκτωβρίου, θεωρηθείσας παρὰ τῶν ἀθέων ἀστρονόμων του ὡς περιττάς, τὸ ἴδιον ἔκαμον καὶ οἱ νεοημερολογῖται, διέγραψαν 13 ἡμέρας τοῦ Μαρτίου.

Ὁ μεταρρυθμιστὴς Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ'. διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἑορτολογίου ἥλλαξε καὶ τὰ ὀνόματα τῶν

ἡμερῶν ἐκ τῆς πραγματικῆς σειρᾶς των, παρομοίως ἔπραξαν καὶ οἱ νεοημερολογῖται.

Καθὼς φαίνεται ἐκ τῆς σελίδας τοῦ Καλενταρίου ἐκτυπωθέντος ἐν Ρώμῃ τῷ 1582 κατὰ διαταγὴν τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ' ὅστις συνέταξε τὸν μῆνα Ὁκτώβριον καὶ μετεπῆδησεν ἀπὸ τῆς 4ης εἰς τὴν 15ην τοῦ μηνός, ὡς ὁ κάτωθι πίναξ.

Μ ἠ ν Ὁ κ τ ῶ β ρ ι ο ς 1 8 5 2

1 Δευτέρα

2 Τρίτη

3 Τετάρτη

4 Πέμπτη

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν Παρασκευὴν 5ην Ὁκτωβρίου τὴν ὀνόμασαν 15 Δευτέραν
16 Τρίτην κ.λπ.

Ὡς βλέπομεν εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Πάπα τοῦ 1582 ἡ 4η Ὁκτωβρίου ἦτο Πέμπτη, ἡ δευτέρα ἡμέρα ἔπρεπε νὰ ἦτο Παρασκευή. Τὴν δευτέραν ὁμοῦς ἡμέραν ὁ Πάπας ἀντὶ 5 Ὁκτωβρίου εἶπεν 15 Ὁκτωβρίου, ἡναγκάσθη λοιπὸν τὴν ἐπομένην ἡμέραν δηλαδὴ τὴν Παρασκευὴν νὰ τὴν ὀνομάσῃ Δευτέραν τοιουτοτρόπως ἥλλαξε καὶ τὴν σειρὰν τῶν ἡμερῶν. Τὸ ἴδιον ἔπραξαν καὶ οἱ νεοημερολογῖται.

Παρατηρήσατε τώρα καὶ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν φενάκην τῶν νεοημερολογιτῶν, οἱ ὅποιοι προέκοψαν ὡς ὁ μεταρρυθμιστὴς Πάπας, πῶς ὑπερπῆδησαν τὸν Μάρτιον μῆνα ἀπὸ τῆς 10 εἰς τὴν 24.

Μ ἠ ν Μ ά ρ τ ι ο ς 1 9 2 4

10 ΚΤΡΙΑΚΗ Β' τῶν Νηστειῶν.

11 Δευτέρα, 12 Τρίτη κ.λπ. μέχρι τῆς Κυριακῆς

24 Κυριακή Δ'. τῶν Νηστειῶν, περικοπεῖσαι ὡς περιτταὶ ἀπὸ 11—23 Μαρτίου, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!!!

Λοιπὸν δώσατε προσοχὴν, διότι ἐδῶ εἶναι ὅλη ἡ πονηρία καὶ ὁ ἐμπαιγμὸς πρὸς τὴν θρησκείαν μας.

Ὅταν οἱ Καλενδαρισταὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀλλάξουν τὸ Ὁρθόδοξον ἐορτολόγιον διὰ τοῦ Παπικοῦ, τὴν στιγμὴν ἐκείνην συνέπιπτε παλαιὰ ἡμερομηνία Ὁρθοδόξων, δηλαδή 10 Μαρτίου ἦτο Κυριακή, 11 Δευτέρα, κ.λπ. 24 Μαρτίου 1924 ἦτο πάλιν Κυριακὴν εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους, εἰς δὲ τοὺς Παπιστὰς ἦτο Δευτέρα, τότε καὶ οἱ ξενόδουλοι εἶπον τὴν Κυριακὴν διὰ Δευτέραν 24 καὶ τὴν Τρίτην 25 ἐνῶ οἱ Ὁρθόδοξοι τὰ γνήσια τέκνα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἔμενον καὶ ἐόρτασαν μὲ τὸ πατροπαράδοτον ἡμερολόγιον, ἦτοι τὴν Δευτέραν 25 Μαρτίου τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου. Τώρα θὰ ἐρωτήσωμεν ποῖοι εἶναι ἐν τάξει αὐτοὶ ὅπου ἀκολουθοῦν Θεοφόρους Πατέρας ἢ αὐτοὶ ὅπου ἀκολουθοῦν τοὺς παπιστάς; διατί ἡμεῖς νὰ μὴν τιμῶμεν τοὺς 318 Θεοφόρους Πατέρας, καὶ νὰ τιμῶμεν τὸν καινοτόμον Πάπαν Γρηγόριον τὸν ΙΓ' ;

Μετὰ τοὺς ὡς ἄνω λόγους ἡ Ὁρθόδοξος Ἀποστολικὴ καὶ μία Ἐκκλησία (οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ διαιρέσῃ αὐτήν) ἀπεκήρυξε τὴν μεταξὺ τῶν τέκνων αὐτῆς εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, διότι ἀπὸ τοῦ 1583, σαφῶς ἐγίνωσκεν, ὅτι διὰ τῆς ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων παραδοχῆς αὐτοῦ ἡ Ρώμη ἐζήτει νὰ ὑποτάξῃ τούτους ὑφ' ἑαυτήν.

Προσέξατε, οἱ νεοημερολογίται ἐνόμισαν ὅτι ὅπως εἶναι ἡ Εὐρωπαϊκὴ μόδα, ἡ καταστροφεὺς τῆς ἠθικῆς, ἡ ἀφανίζουσα τοὺς μύστακας τῶν λαϊκῶν, καὶ τὰ γένεια τῶν κληρικῶν καὶ ἐκτροχιάσασα τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἤδη περιφέρωνται παραμορφωμένοι μὲ μαλλιά κουρεμένα, καὶ γυμναὶ χωρὶς ἴχνος ἐντροπῆς διὰ τὴν ἐξαχρείω-

σιν, τὸ ἴδιον θέλωσι νὰ κάμωσι καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ἔλαβον τὸν πέλεκυν τῶν σκεπτικιστῶν νεωτεριστῶν, νὰ κατεδαφίσωσι πᾶν ὅ,τι ἐθεμελίωσε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι εἶναι παλαιόν. Λοιπὸν οἱ ἐξαπατηθέντες καὶ ἀκολουθήσαντες τὰς παπικὰς καινοτομίας ἅς τὰς ἐγκαταλείψουν καὶ ἅς προσέλθουν εἰς τὰς τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐκκλησιαστικὰς διδασκαλίας ἵνα μὴ ὑποπέσωσι εἰς τὸ αἰώνιον Ἀνάθεμα.

Οἱ νομίζοντες ὅτι ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἀνυπόφορος καὶ ὅτι πρέπει νὰ καινοτομισθῇ αὕτη, θεωροῦνται ὡς ἐπαναστάται καὶ αἰρετικοί. Διὰ τῶν τοιούτων μεθόδων οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ νέον ἡμερολόγιον μεταθέτουσι τὰ αἰώνια ὅρια τῆς θείας Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἔνεκα προσωρινῶν συμφερόντων ματαίων καὶ καταστρέφουσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅστις λέγει «Μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου».

Ἀκόμη ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας ἵνα μὴ δύναται κανεὶς νὰ διαφιλονικῇ τὰ εὐαγγελιστήρια τὰ τετυπωμένα εἰς τὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελίου δὲν συμφωνοῦσι κατὰ τὸ νέον παπικὸν ἑορτολόγιον. Ἐπομένως, εἰρήνην καὶ τάξιν ἔφερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οἱ νεοεορτολογῖται;

Ἐπίκαιρον εἶναι τὸ ἐξῆς περὶ τῆς νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων μὲ τὸ παπικὸν ἡμερολόγιον, τὸ ἔτος 1929 θὰ νηστεύσωμεν τὴν 2αν Ἰουλίου, πῶς θὰ ἐορτάσωμεν τὸ Πάσχα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τὴν 29 Ἰουνίου; δηλαδή 4 ἡμέρας πρότερον τῆς νηστείας αὐτῶν... Ὅποια ἀναισθησία! καὶ ἠθικὴ πόρωσις καρδιῶν τῶν Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων!

Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὄν πρὸς τοὺς Ἀποστόλους εἶπεν! «Ὅς δ' ἂν σκανδαλίση ἓνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, συμφέρει αὐτῷ

ἵνα κρεμασθῆ μύλος ὄνικος ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ καταποντισθῆ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης».

ΑΓΙΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ!

Εἶναι γελοῖον διὰ τοιαύτην ὑπόθεσιν τὴν ὁποίαν ἐπα-
ραδέχθησαν οἱ οὐράνιοι Θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν καὶ διδά-
σκαλοι νὰ ζητῶνται σύνοδοι δι' ἔνωσιν καὶ διόρθωσιν. "Ο-
ταν ἀκούσωμεν ὅτι ὁ Διάβολος ἠνώθη μὲ τὰ ἀγγελικὰ τά-
γματα, σωφρονισθεῖς, τότε θὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἰλικρινῶς
ἔνωθήσονται οἱ Καθολικοὶ καὶ οἱ Διαμαρτυρόμενοι μεθ' ἡ-
μῶν! Οἱ Γάλλοι, Ἄγγλοι καὶ Γερμανοὶ παρ' ἡμῶν ἔλαβον
τὴν θρησκείαν καὶ μεθ' ἡμῶν ἦσαν μέχρι τοῦ 870 ὅτε ἀπε-
λάκτισεν ὁ Πάπας καὶ αὐτοὶ ἔνεκα τῶν καινοτομιῶν των.

"Αν αἰσθανθῶσι ποτὲ τὴν πλάνην των, ὀφείλουσι νὰ
ἐπιστρέψωσιν ὅθεν ἀπεφοίτησαν ἄνευ οὐδεμιᾶς παρατηρή-
σεως. Σύνοδοι καὶ ἡ λεγομένη ἔνωσις καὶ συζητήσεις δὲν
ἀπαιτοῦνται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι δὲν πρόκειται νὰ
ἔνώσωμεν κράτη πολιτικῶς διῆσταμένα, ὧν τὰ ἦθη καὶ ἔθι-
μα, ἀλληλομαχοῦντα, ἀπαιτοῦσι συγχώνευσιν καὶ συμβι-
βασμόν.

Εἶναι γελοῖον διὰ νὰ νομιῖται ὅτι ὁ Διαμαρτυρόμε-
νος δύναται ν' ἀποπτύσῃ σήμερον τὰς ὁποίας ἔχει πρὸ χι-
λίων ἐτῶν ἤδη βλασφήμους δοξασίας, θεωρῶν σὺν τοῖς
ρηθειῖσιν ὡς δεισιδαιμονίαν καὶ τὰς ἀγίας Συνόδους τῆς
Ἐκκλησίας, καὶ τοὺς Πατέρας, καὶ τὰς παρα-
δόσεις, καὶ τὰς νηστείας, καὶ τὰς ἐορτὰς κ.λπ. κ.λπ.

Ἡ Ἐκκλησία καὶ τοὺς Ναοὺς αὐτῆς ἔχει
ἀνοικτοὺς πάντοτε καὶ τὰς κολυμβήθρας πλήρεις ὑδάτων,
τὸν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὴν ἀνθορμήτως καὶ ἀπαρατηρήτως

οὐ μὴ ἐκβάλη ἔξω.

Ὁ διάσημος θεολόγος τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας Νήλιος, ἀνεγνώρισε καὶ ἀνεκήρυξε τὸ Ὀρθόδοξον καὶ ἀρχαῖον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, εἰπὼν· «Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ διαμένῃ ἀκλόνητος ἐν ταῖς ἀρχαῖς αὐτῆς· ἡ δὲ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἔμεινε στερεὰ οὐ μόνον ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ἔλαβεν ἐν τῇ ἀρχαιότητι τύπον· ἕνεκα τῆς ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τῆς πίστεως σταθερότητός της, προσεκτῆσατο τὸ εὐκλεὲς ὄνομα τῆς Ὀρθοδόξου».

Πρὸ τινων ἐτῶν εἰς εὐπαίδευτος ἐκ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἐβαπτίσθη καὶ ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς τοῖς πᾶσι γνωστόν.

Τούτους ἅς ἀκολουθήσωσι καὶ οἱ λοιποὶ, ἂν θέλωσιν ἀπαρατηρήτως. Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δὲν δύναται ἐπ' οὐδεμιᾶ περιπτώσει νὰ διασειῇ οὐδὲ μέχρῃ κεραίας τὰ ὅρια, ἃ ἔθεντο οἱ θεῖοι Πατέρες!

*

ΑΓΙΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ!

Μὲ ποῖον δικαίωμα εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου καὶ δι' ἄλλας καινοτομίας ὑψώνετε τὸ ἀνάστημά σας τόσον μικροὶ ὄντες πρὸς τὸ τοῦ Μεγ. Βασιλείου, τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ Ἀθανασίου καὶ τῶν λοιπῶν Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ σκεφθέντων; Ἔ! Κύριοι! μὴ σᾶς παρασύρῃ ὁ ἐγωϊσμός. Οὗτος ὤθησε τὸν Διάβολον εἰς ἀποστασίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ τάρταρα. Μὴ ζηλώσητε τὴν δόξαν ἐκείνου. Ὁ ἐγωϊσμὸς οὗτος θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ εἰς παραγνώρισιν τῶν στυλοβατῶν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ μᾶς τοὺς εἴπητε ὡς λανθάνοντας καὶ οὐδεὶς ἀγιάζει ἐν ψεύδει καὶ σκότει. Ἐκτὸς καὶ θέλετε νὰ μᾶς εἴπητε ὅτι ὁ Μ. Βα-

σίλειος δὲν ἐξηγιάσθη ὡς ἐπίσης καὶ οἱ ἄλλοι στυλοβάται τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκτὸς καὶ θέλετε νὰ μᾶς κάμητε νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὑπερτερεῖτε τούτων εἰς ἀγιότητα. Ἐν καὶ μέχρως ἐκεῖ φθάσῃ ὁ ἐγωϊσμός σας, τότε δὲν ἔχομεν ν' ἀντιτείνωμεν, ἐκεῖθεν πλέον ἢ θεία ὀργὴ ἔχει τὸν λόγον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΠΕΡΙ ΝΕΩΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΩΝ ΤΩΝ ΝΕΟΦΕΥΡΕΤΩΝ

«Ειδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν, εἶπεν αὐτοῖς:
Γεννήματα ἐχιδνῶν, πῶς δύνασθε ἀγαθὰ λαλεῖν,
πονηροὶ ὄντες;»

(Ματθ. ιβ΄. 34—35).

ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ!

Γνωστὸν τοῖς πᾶσι εἶναι ὅτι οἱ Καινοτομισταὶ ἐν συν-
δουσιῶ μετὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἑορτολογίου Πασχαλιολο-
γίου εἰς τὸ ψευδοσυνέδριον τοῦ ἔτους 1923 ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ δαριμένου πρώην Πα-
τριάρχου Μελετίου Μεταξάκη τοῦ Δ΄, τὸ ὀνομαζόμενον
ψευδῶς Πανορθόδοξον — ἐπειδὴ αἱ περισσότεραι τῶν
᾽Ορθοδόξων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν δὲν ἔλαβον μέρος
εἰς αὐτὸ καθὼς καὶ οἱ ἐν διασπορᾷ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλη-
σίαι οἱ παρευρεθέντες ἐπίσκοποι τῆς ψευδοσυνόδου ἐσχε-
δίασαν καὶ ἔδωσαν εἰς ἐφαρμογὴν μερικὰ αὐτῶν θεσπίσμα-
τα ὡς εἶναι:

- 1) Νὰ νυμφεύονται οἱ Δεσποτάδες.
- 2) Ὁ δεύτερος γάμος τῶν ἱερέων.
- 3) Ὁ Γάμος τῶν μοναχῶν.

- 4) Ὁ Γάμος ἐκ συγγενείας.
- 5) Ὁ Γάμος κατὰ τὰς Τεσσαρακοστιάς.
- 6) Κατάργησις τῶν Νηστειῶν.
- 7) Μεταρρύθμισις τοῦ ἐνδύματος τῶν κληρικῶν,
- 8) Κοπή μαλλιῶν καὶ ξύρισμα (A LA FRANCAIS).
- 9) Συντόμευσις ἀκολουθιῶν.
- 10) Μεταρρύθμισις καὶ συντόμευσις τῆς λειτουργίας.
- 11) Ἐλευθέρα εἰσαγωγή κορασίων εἰς τὴν Θεολογίαν.

(Ἀφορμὴ πρὸς ἐκδοσιν νέου δεκαημέρου τοῦ Βοκκακίου).

- 12) Ἀποστολὴ νέων πρὸς ἐκμάθησιν Θεολογίας ἐν Ἑσπερία (Εὐρώπῃ μετὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ παπικῶν).
- 13) Μετάφρασις τῶν θείων Γραφῶν κατὰ τὸ σήμερον κρατοῦν πνεῦμα τῆς Κοινωνίας.
- 14) Σιωπηρὰ ἀποδοχὴ τῶν αἰρετικῶν δογμάτων.
- 15) Ἡ καῦσις (1) τῶν νεκρῶν ὡς οἱ ἀσεβεῖς παπισταί.

(1) Οἱ παπισταὶ ἵνα μὴ φανερωθῶσι τὰ θαύματα τὰ ὅποια γίνονται ἐναντίον των, διότι ἡ λατρεία των πρὸς τὸν Θεὸν δὲν εἶναι ἀρεστή, ἀπεφάσισαν νὰ καύσωσι τοὺς νεκρούς των. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου τῷ 1284 πατριαρχεύοντος τοῦ Λατινόφρονος Ἰωάννου Βέκκου, ἀφοῦ ἐπὶ τρία ἔτη ἔθυσαν καὶ ἀπώλεσαν ἐν Κωνσταντινοπόλει νὰ ὑποτάξουν τοὺς Ὀρθοδόξους ὑπὸ τὸν Πάπαν καὶ δὲν ἠδυνήθησαν, ἐσκέφθησαν νὰ μεταβῶσι εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος ἵνα ἐπιβάλλωσι εἰς προσκύνησιν τὸ εἶδωλον τοῦ Πάπα. Οἱ μοναχοὶ ὁμῶς πιστὰ τέκνα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, δὲν ὑπήκουσαν οὔτε εἰς Αὐτοκρατορικὰς διαταγὰς, οὔτε εἰς Πατριαρχικὰς. Ἄλλ' ἐπέμειναν εἰς τὰς Θεοπνεύστους ἀποφάσεις τῶν Πατέρων τῆς Α'. Συνόδου καὶ τῶν μετέπειτα τοιούτων. Ὁ τε Παλαιολόγος καὶ Βέκκος βλέποντες ὅτι δὲν ἠδυνήθη-

16 Ἡ ἀνάρτησις τῶν εἰκόνων κατ' ἐπιθυμίαν μερικῶν εἰς ὕψος 3 μέτρων ἵνα μὴ μολύνωνται ἐκ τοῦ ἀσπασμοῦ.

Κατὰ ταῦτα ὁ μέλλων συγγραφεὺς τῆς Ὁρθοδόξου

σαν διὰ τῆς καλῆς ὁδοῦ ἐσκέφθησαν καὶ ἔθεσαν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ ἐν Κων)πόλει σχέδιόν των, καὶ οὕτως ἔκαυσαν Μονὰς, κατεδίωξαν Μοναχοὺς καὶ πλείστας ἄλλας πέσεις καὶ ἀπειλάς. Πλήν ἐλαχίστων μοναχῶν, τῶν δειλῶν καὶ δυσπίστων κολάκων ὑπήκουσαν εἰς αὐτούς. Τί συνέβη ὁμοῦ εἰς αὐτούς; Μετὰ τῶν ὀλίγων ἐκείνων μοναχῶν ἀποστατῶν, ὁ ἀποστάτης Πατριάρχης Ἰωάν. Βέκκος ἠθέλησεν νὰ λειτουργήσῃ καὶ ἐλειτούργησεν μετὰ τῶν ἀποστατῶν μοναχῶν· ὁ εἰς ὁμοῦ ἐξ αὐτῶν μετаноήσας εἶπε τό: ἐὰν εἶναι ἀληθῆς ἡ προσκύνησις τοῦ εἰδώλου τοῦ Πάπα καὶ καλῶς ἠσπάσθη αὐτόν, νὰ τελειώσῃ τὴν λειτουργίαν, ἄλλως ἄς καταστραφῇ, καὶ ὡ τοῦ θαύματος, ὅτε ὁ ἀποστάτης Πατριάρχης εἶπε τό: Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς κ.λπ. πάραυτα ὁ Διάκονος μετεβλήθη εἰς κόνιν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἵνα παραδειγματισθῶσιν οἱ μετέπειτα.

Τῶν παραβατῶν ἱερωμένων σώζονται καὶ σήμερον ἀκόμη τὰ σώματά των, ἀλλ' οὐκ ὡς ἀνθρώπινα, ἀλλ' ὡς διάβολοι σεσαρκωμένοι μετὰ τὸν θάνατόν των. Καὶ τοῦτο πρὸς γνῶσιν τῆς «ἀγιότητος» τοῦ εἰδώλου τοῦ Πάπα. Οὗτοι ἀνῆκον εἰς τὴν Μονὴν τῆς Μονῆς Μεγ. Λαύρας. Ἄν τόσοον φρικτὸν τὸ νὰ ἀναγινώσκῃ τις, πόσον μᾶλλον καὶ νὰ τοὺς ἴδῃ σήμερον ἀκόμη εὐρισκομένους εἰς τι σπήλαιον παρὰ τὴν θάλασσαν. Οὗτοι ἀπὸ 650 ἐτῶν σώζονται ἀμετάβλητοι (ἄλυτοι) μαῦροι ὡς τὸ κάρβουνον, μὲ δυσσομίαν φοβερὰν, τὰ μαλλιά των γυρισμένα πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀνοικτὰ πρὸς τὰ ὄπισθεν, τὰ γέννηια ἐπίσης καὶ ὡς σοῦβλες μυτερές, οἱ δάκτυλοί των κυρτοὶ μὲ τοὺς ὄνυχας μεγάλους καὶ σουβλεροὺς ἐτρέπησαν μάλιστα τὴν παλάμην καὶ ἐξῆλθον τοῦ ἄλλου μέρους, οἱ ὀφθαλμοὶ των μεγάλοι καὶ λευκοὶ καὶ ἐξωγκωμένοι, εἶναι δὲ ἀκουμβισμένοι καὶ ὄρθιοι εἰς τὸ σπήλαιον, τὰ γόνατά των κλίνουσιν ὀλίγον στεκόμενοι μὲ ἐπιθετικὴ στάσιν.

Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀποστατῶν τῆς πατρίου θρησκείας καὶ τῶν Ἱερῶν καθεστώτων, διὰ τοῦτο θέλουν οἱ παπισταὶ νὰ καύσουν τοὺς νεκροὺς των. Ὁ Θεὸς ἄς φωτίσῃ πάντας τοὺς πταίοντας Ἱερωμένους καὶ Ἱερεῖς τοὺς ἀποστάτας νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ πατρία ἵνα μὴ γίνωσι καὶ αὐτοὶ ὅμοιοι τῶν προκατόχων αὐτῶν δειλῶν καὶ ἀποστατῶν.

Ἡ ταφὴ τῶν νεκρῶν ἀποτελεῖ διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ παράδοσιν ἱερὰν καὶ ἀπαραβίαστον καὶ ἐπιτακτικὸν καθῆκον ἀπέναντι τῶν νεκρῶν.

Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας πολλά ἔχει νὰ ἀναφέρῃ ἐπὶ τῶν ἐκτροπῶν τούτων ἀποφάσεων τῶν νεοεφευρετῶν καινοτομιστῶν, οἵτινες ὡς διαφαίνεται οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ συνεργοὶ τῶν βουλευμάτων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τῶν διαμαρτυρομένων. Βεβαίως δὲ δὲν πρέπει νὰ παραβλέψωμεν καὶ τὴν ἔμμεσον συνδρομὴν τῶν Παπιστῶν τῆς Ἀνατολῆς, οἵτινες μετὰ τὰ Παγκόσμια γεγονότα μεγάλην ἔσχον ἀτυχῶς τὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐπιρροήν.

— Ἐκ τούτων συνάγεται ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου δὲν εἶναι ἀπλῶς θεολογικὸν καὶ θρησκευτικὸν ζήτημα, ἀλλὰ εἶναι ἐκμετάλλευσις τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ ὑλικά συμφέροντα. Διότι τί ἄλλο ἠμπορεῖ νὰ εἶναι εἰς τὸ μέσον;

Ἀλλὰ οἱ Σεβαστοὶ ἐπίσκοποι μέχρι χθὲς δὲν ἐπέτρεπον νὰ θίξωμεν τὰς ἀπηρχαιωμένας ἀποφάσεις, ἐνῶ σήμερον ὑποχρεωτικὴ κίνησις τῆς αἰρετικῆς προπαγάνδας μὲ τὰς δύο χεῖρας ἔλαβον καὶ ἐτάραξαν τὴν εἰρήνην τῶν Ὁρθόδοξων χριστιανῶν μεταβαλόντες τὸ ἡμερολόγιον τὸ Ὁρθόδοξον διὰ τοῦ Παπικοῦ... κ.λπ. Τί ἄρα γε τοὺς ἐβίασε καὶ κατηγοροῦν τοὺς παλαιοημερολογίτας; Μήπως βλέπομεν ἐκεῖ νὰ παίξῃ ρόλον τὸ συμφέρον μὲ τὰ χρήματα τὰ σπαρμένα ἀπὸ τὸν τέως Πατριάρχην Μεταξάκην κ.λπ. Ποῦ εἶναι ὁ φοβερὸς ὄρκος ὅπου ἔδωσαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς χειροτονίας διὰ νὰ προφυλάξουν μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των τὰς ἀγίας Ὁρθόδοξους Παραδόσεις;

Ἀλλὰ τί μᾶς ἀπολογοῦνται οἱ Σεβ. Ἐπίσκοποι πρὸς δικαιολόγησιν; Εἶναι περισσότεροι οἱ ἀποδεχθέντες τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ διὰ νὰ μὴ γίνεταί σκάνδαλον, πρέπει οἱ ὀλίγοι νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς πολλούς. — Ἔστω ἅς παραδεχθῶμεν πρὸς στιγμὴν τοὺς λόγους των. Ἀλλὰ ἅς ἀκούσουν καὶ ἐκεῖνοι τί τοὺς λέγει ὁ Μ. Βασίλειος.

«Κάθε πράγμα ὅπου ἀντιστέκεται εἰς τὸ θέλημα τοῦ

Θεοῦ, λέγεται σκάνδαλον» καὶ ἐπειδὴ ὁ Μ. Κωνσταντῖνος εἶπεν ὅτι ἡ τάξις τοῦ Πάσχα καὶ τοῦ ἡμερολογίου εἶναι ἐπεξεργασμένα μόνον ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦτο εἶναι γεγραμμένον ὅτι: — Πρέπει οἱ πολλοὶ νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ θέλημά των, καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς ὀλίγους εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν ὀλίγοι ἀλλὰ δὲν ἐσκέπασαν τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς πολλούς, ἀλλὰ ἐμεῖς ὁμολογοῦμεν καὶ χωρὶς ἀμφιβολίας, ὅτι μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, εἴμεθα καὶ θὰ μείνωμεν τέκνα γνήσια τῆς Ἀγίας Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ οὐδέποτε θὰ κλίνωμεν γόνυ πρὸ τοῦ εἰδώλου τοῦ Βατικανοῦ — Πάπα.

*

ΑΓΙΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ!

Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ δὲν ἦλθεν εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον κράτος καὶ δεσποτείαν, ἀλλ' ἦλθε νὰ σταυρωθῇ, καὶ ἐσταυρώθῃ, καὶ εἰς τὸν Σταυρὸν σᾶς προσκαλεῖ καὶ εἰ μὲν εἴσθε αὐτοῦ μαθηταὶ καὶ ὄντως διάδοχοι τῶν Ἀγίων Αὐτοῦ Ἀποστόλων, μὴ διασαλεύετε τὰς ἱεράς μας πατροπαραδόσεις χάριν τῶν ὁποίων ἐχύθησαν ποταμηδὸν αἵματα ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες, ἔλαβον χώραν πολλὰ καὶ μεγάλα θυσίαι, δι' ἓν ἰῶτα, δι' ἓν στίγμα, ἀντικείμενον εἰς τὸ Ὁρθόδοξον δόγμα, ἐγένοντο αἱματηραὶ συνελεύσεις καὶ θανατηφόροι καταδιωγμοί, ἐταράχθησαν ἔθνη, ἔκλιναν βασιλείαι, ἐσαλεύθη ἡ γῆ μέχρι περάτων αὐτῆς καί, συλλήβδην εἰπεῖν, ἠκολούθησεν ὅ,τι τραγικὸν δὲν παριστᾷ ἡ ἱστορία ἀπὸ κτίσεως κόσμου.

Ἐντεῦθεν οἱ ἀναρίθμητοι Μάρτυρες, οἱ Βασίλειοι, οἱ Χρυσόστομοι, οἱ Ἀθανάσιοι, καὶ νέφος ὀλόκληρον

Θεοφόρων Πατέρων καὶ ὁσίων ἀνδρῶν κ.λπ. Ἡ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἄμιλλα ἦτο τὸ ἀντικείμενον τοῦ κόσμου, ὁ Χριστὸς ἢ παννύχιος μελέτη, ὁ Χριστὸς ἢ ζωὴ, διὰ τὸν Χριστὸν τὰ πάντα ἐθυσιάζοντο. Φυσικὴ συνέπεια ἦτο ἡ ἀνάπτυξις καὶ διάδοσις τοῦ ἐμπύρου τούτου αἰσθήματος μὲ τὴν πάροδον τοῦ καιροῦ, καθόσον διὰ τοῦ χρόνου τὰ θαύματα ἐπὶ θαυμάτων ὡμολογοῦντο, τὰ θαυματόβρυτα λείψανα τῶν Ἀγίων ἐπολλαπλασιάζοντο ὁσημέραι, ἡ θεία χάρις ἀφθόνως ἐπεχέετο, Σύνοδοι συνεστήθησαν, νόμοι καθιερώθησαν, καὶ μηδενὸς πρὸς διακώλυσιν ἢ ἀνατροπὴν τινα ἀντικειμένου ὑπάρχοντος, σημαντικὴ θέσις, γόνιμος ἄμπελος, ἄφθονα κλήματα, εὐκρασία μεγίστη, μεγάλη προσδοκία. Διὰ τὸν καρπὸν τοῦτον ἐσταυρώθη ὁ Χριστός.

Δόξα τῇ φιλανθρωπία καὶ τῇ ἀπείρῳ συγκαταβάσει σου, Κύριε.

Ἄλλ' ἀπέναντι τῶν μεγάλων τούτων προσδοκιῶν, τί παρίσταται σήμερον; Φεῦ! λυπηρὰ εἰκὼν: Σκυθρωπὴ σκοτόμαινα συνεκάλυψε πάντα. Τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὑπὲρ πᾶν τοῦτο ὄνομα, ἀπλῆν ἱστορικὴν ἤδη μνήμην διασώζει! παντοῦ τὰ ἔργα τοῦ σκότους, ὁ Μαιμωνᾶς, οἱ Ποιμένες μισθωτοί, ὁ Λύκος ἔχει δίοδον ἐλευθέραν, ἐνισχυόμενος εἰς τὴν λείαν του μᾶλλον ἢ λακτιζόμενος ὑπὸ τῶν Ποιμένων. Σήμερον ἡ συγχώρησις ταύτης τῆς παρεκτροπῆς, αὐριον ἢ παράλειψις τούτου τοῦ χρέους, χθὲς ἐκείνης τῆς παραβάσεως, εἰσήγαγον κατὰ μικρὸν τὴν συνήθειαν τῆς διαφθορᾶς, αὕτη διεδέχθη ὑπὸ ἕξεως (ρανὶς γὰρ ἐνδελεχοῦσα κοιλαίνει πέτραν) καὶ ἤδη ἐργάζεται ἡ φύσις νὰ οἰκειοποιηθῇ τὴν παντελῆ ἐξ οὐδετέρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος.

Μὴ πλανώμεθα, ἅγιοι Πατέρες, ἅς ἀνανήψωμεν. Ὁ Κύριος ἔρχεται ἵνα ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἐπιτηδεύμα-

τα αὐτοῦ. Τὸ κρίμα τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἑμῶν ἄρξεται. «Ἐκ τῶν ἁγίων μου ἄρξομαι» (Ἄποκάλ.). Καὶ διὰ τοῦ Ἰεζεκιήλ: «Ἀπὸ τῶν ἁγίων μου ἄρξεσθαι», καὶ διὰ τοῦ Ζαχαρίου: «Ρομφαία ἐξεγέρθητι ἐπὶ τοὺς λύκους Ποιμένας, καὶ τοὺς τὰ πρόβατα συνταράσσοντας διακέχρησο...».

Ὁ Κόσμος δὲν εἶναι κανὲν καπηλεῖον ἀδέσποτον ἵνα ἐξασκῇ ἐν αὐτῷ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἡ ἀλογος ὄρεξις σας, ὁ Κόσμος εἶναι στάδιον θεῖον καὶ μυστηριώδες, εἶναι ἱερὸν λοιμοκαθαρτήριον, εἶναι μεγαλοπρεπέστατον θέατρον ἐνὸς μεγάλου Δεσπότη, τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Πλάστου τῆς φύσεως, ἔνθα εἰσέρχονται οἱ δυστυχεῖς ἀπόγονοι τοῦ Ἀδάμ ὅπως ἀγωνισθῶσι πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἀφθαρσίας καὶ μακαριότητός των, καὶ πᾶς ὁ ἀντιστρατευόμενος τῷ ἱερῷ τούτῳ ἀγῶνι εἶναι τέρας ἀκατανόμαστον. «Ὁ ἀντιτασσόμενος, τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν, οἱ δὲ ἀνθεστηκότες κρίμα ἑαυτοῖς λήφονται». Ἀγχόνην περιιάψονται. Μακάριε Παῦλε, ἤλθομεν ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις περὶ ὧν ἐλάλησας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐπειδὴ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκάλεσε ἡμᾶς ἐν Εἰρήνῃ (Κοριν. ζ. 15) πάντοτε νὰ μένωμεν, διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ παύσωμεν συμβουλευόντες πάντα ὅσους ἔφυγον ἔξω τῆς μάνδρας τοῦ Χριστοῦ ἵνα ἐπιστρέψωσι καὶ ἀκολουθήσωσι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θέλει ὁ Θεὸς τῆς Εἰρήνης, καὶ νὰ βασιλεύσῃ ἡ εἰρήνη ἐφ' ἡμῶν, νὰ κυριεύσῃ ἡ ἔνωσις καὶ ἀγάπη μεταξὺ ποιμένος καὶ ποιμνίου, μεταξὺ ἀρχιερέων καὶ Χριστιανῶν, μεταξὺ ἱερέων καὶ πιστῶν, καὶ νὰ λείψωσι τὰ σκάνδαλα καὶ αἱ ἀσυμφωνίαι, καὶ ὅλοι ὁμοῦ ὡς ἀδελφοὶ νὰ μείνωμεν πιστοὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μᾶς παρέδωκαν οἱ Θεοφόροι Ἅγιοι Πατέρες καὶ νὰ μεταχειρισθῶμεν πᾶν μέσον καὶ πᾶσαν θυσίαν, ἵνα δυνηθῶμεν καὶ ἀποφύγωμεν τὴν παροῦσαν τρικυμίαν, διὰ νὰ μὴ μᾶς καταποντίσωσι τὰ ἄγρια κύματα, τὰ ἐγειρόμενα καθ' ἡμῶν ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐχθροῦ τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς μας ἀντὶ νὰ ἀτιμάζουσι τοὺς 318 Θεοφόρους Πατέρας, θὰ ἔκαμον πολὺ καλλίτερον ἐὰν ἔθετον ὅλας τῶν τὰς δυνάμεις πρὸς περιφρούρησιν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐκ τῶν διαβολικῶν αἱρέσεων, εἶθε ὁ ἅγιος Θεὸς νὰ φωτίσῃ τοὺς Ἀρχιερεῖς μας καὶ ἐπιτιμήσῃ τοῖς ἐναντίοις ἀνέμοις καὶ

τῇ θαλάσῃ, ὥστε παύσασθαι ἡμᾶς τοῦ σάλου καὶ ἀνατροπῆς, τὸν ἀεὶ καταποντισθησομὸν παντελῶς ἀναμένοντες! — Οἱ Κανόνες τῶν Πατέρων κρατεῖτωσαν.

Ἄς ὑψώσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν σημαίαν πρὸς τοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως καὶ ἅς ἀναφωνήσωμεν: Θὰ ἀκολουθήσωμεν οἱ Ὁρθόδοξοι τοὺς 318 κ.λπ. Θεοφόρους Πατέρας μας καὶ οὐχὶ τὰς καινοτομίας τοῦ Πάπα τοῦ ΙΓ΄.

Τῶν καταπατούντων τὸν Νόμον καὶ ἐντολὰς Θεοῦ, παραβαινόντων καταφρονητικῶς, ὡς ὁ Δ. λόγος «ὁ γνοῦς καὶ μὴ ποιήσας, πολλὰ δαρήσεται». Ἄσυγκρίτως Μ. ἢ τιμωρία καὶ κόλασις καὶ αὐτῶν τῶν ἀχαρίστων Ἰουδαίων σταυρωσάντων τὸν Κύριον.

Πολὺ σᾶς παρακαλῶ καὶ θερμῶς δέομαι ἐκλιπαρῶν ὑμᾶς μὴν ἀργοπορήσετε παιδιὰ μου, μᾶλλον τέκνα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀνατύπωσιν καὶ ἔκδοσιν τοῦ μικροῦ μὲν, ἀλλὰ καὶ Θ. δὲ Μ. ὠφελιμοτάτου Βιβλίου, ἵνα διὰ τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ ἐλπίζομεν καὶ πιστεύομεν ἀδιστάκτως, ὡς πολὺς Κόσμος θὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀποπλανηθέντων ὑπὸ τῶν μισθωτῶν προβ(η)μων ψευδοποιμένων, «ὧν οὐκ εἰσὶν ἴδια τὰ πρόβατα... καὶ ὁ λύκος σκορπίζει αὐτά... ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ καὶ οὐ μέλλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων». Εἶναι δὲ Μ. ἀνάγκη ταχείας ἀνατυπώσεως καὶ διανομῆς πρὸς ἐξυπνισμὸν τοῦ ἀποπλανηθέντος λαοῦ, πρὶν ἔλθῃ, ἢ ἀναμενομένη, ἀλλὰ καὶ ταχέως ἐρχομένη Μ. τοῦ Θεοῦ ὀργὴ καὶ ἀγανάκτησις. «Δι' ὧν ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας».

Τί οὖν ποιητέον; Ἴδου καιρὸς εὐπρόσδεκτος (καὶ ἐργασίας). Ἴδου νῦν ἡμέρα σωτηρίας. Ἐπειδὴ πάντες σχεδὸν οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι νικῶνται ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κυριεύονται ἀπὸ τὰ τρία θαν. καὶ θαν. Μ. ἁμαρτήματα καὶ πάθη ψυχῆς. α΄) Ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν (καὶ πλεονε-

ξίαν) ὡς ὁ Παῦλος ἀποστ. τὴν ὀνομάζει εἰδωλολατρίαν. β') τὴν φιληδονίαν (γαστριμαργίαν κ.λπ.) καὶ γ') ἀπὸ τὴν κενοδοξίαν (ὑπερηφάνειαν, φιλαρχίαν κ.λπ.) ὡς καὶ ἀπὸ τὴν Θαν. Μ. ΑΚΗΔΕΙΑΝ καὶ ἀμέλειαν. Διὰ τοῦτο ἀναγκαζόμεθα διὰ νὰ παρακινήσωμεν τοὺς ἀνθρώπους, τοῦλάχιστον περιεργείας νὰ ἀναγινώσκουν τὰ ὑπὸ τῆς Θ. χάριτος δι' ὑμῶν τῶν φιλοχρ. καὶ εὐλαβεστάτων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας ἐκτυπωθέντα βιβλία ὧν ὁ μισθὸς ὑμῶν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς Μέγας καὶ ἑκατονταπλάσιος καὶ ἐν τῷ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Διὰ τῶν ἐνδεικτικῶν σημείων χειρὸς ἢ σταυροῦ ἢ καὶ ἄλλου σημείου πρὸς παρακίνησιν ἀναγνώσεως ὅπως διαβάζωσι, καὶ οὐ μόνον τὰ πάθη αὐτῶν κόψωσιν, ἀλλὰ καὶ Δ. Θεοῦ καὶ χάριτι καὶ ἐνεργείᾳ σωθῶσιν. Ἀδύνατον δὲ ἄνθρωποι σωθῆναι ἄνευ μελέτης καὶ ἀναγνώσεως τῆς θείας Γραφῆς θρησκευτικῶν ἱερῶν βιβλίων Ὁρθ. Μ. μας Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Προσέξτε ὅμως ἀδελφοί! Τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ἀνατυπώσεως καὶ ἐκδόσεως τοῦ μικροῦ μὲν, μεγάλου δὲ τῇ ἐννοίᾳ καὶ ὠφελείᾳ οὐ περὶ σωματικῶν ἀπολαύσεων χρημάτων λέγω, δόξης καὶ τροφίμων κ.λπ. ματαίως προσκαίρων πραγμάτων μετ' ὀλίγων φαινομένων καὶ ὡς σκιὰ καὶ ὄναρ ἀναφανιζομένων. Ἀλλὰ α' περὶ πίστεως. «Ἐὰν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς εὔρει τὴν πίστιν;» Διὰ σημερινὴν ἐλλειπὴν καὶ ἀξιοθρήνητον ἐποχὴν λέγει ὁ Κύριος.

Πίστιν ὅμως δι' ἔργων. «Πίστις δὲ ἐκτὸς τῶν ἔργων νεκρὰ ἐστὶ». Πίστις ἄνευ ἔργων νεκρά. Καὶ ἔργα ἄνευ πίστεως νεκρά.

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καὶ τέκνα μου ἐν Κυρίῳ περιπόθητα. Δι' ὅσῃν καὶ οἴαν ἀγάπην, ἔδειξεν ἡμῖν ὁ γλυκύτατός μας Ἰησοῦς Χριστός. «Καταβέβηκα ἐκ

τοῦ Οὐρανοῦ, οὐχ ἵνα ποιῶ τὸ ἐμόν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με. Καὶ θέλημα τοῦ πέμψαντός με Πατρός, τοῦτο ἐστίν, ἵνα οὐδεὶς τῶν μικρῶν τούτων ἀπόλλυται ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον». «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται, καὶ οὐκ ὄψεται θάνατον εἰς τὸν αἰῶνα». «Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθὲς σωθήσεται ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται». Οὐχ ὅμως ἐν τῇ Φ. ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ἢ ἰδία τῶν ἀπίστων εἰδωλολατρῶν, ἑβραίων καὶ ἀγαρηνῶν κ.λπ. ἀσεβῶν τιμωρία, ὡς τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἢ τιμωρία, πολλῶ μᾶλλον τῶν χωρισθέντων διὰ τοῦ σχίσματος ἢ εἶπω καὶ Μ. αἵρέσεως ἐκ τῆς Μ. μας Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἀνατ. Ἐκκλησίας, ἀρνηθέντων, ὡς ὁ προδότης Ἰούδας τὸν διδ. Χριστὸν πωλήσας διὰ 30 ἀργύρια οὕτω παρομοίως καὶ οἱ νῦν λεγόμενοι Νεο)ται σχισματικοὶ ἀρνηθέντες καὶ πωλήσαντες τὸν Χριστὸν εἴτε διὰ ἀργυρίων ἢ καὶ δόξης, καὶ ἄλλων διαφόρων λόγων ἐγκαταλείψαντες τὰ πάτρια, ἀκολουθοῦν τὴν δυτικὴν ἀνταρτικὴν Ἐκκλησίαν τῶν αἰρετικῶν Φράγκων. Καὶ φεῦ! οἴμοι οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον! Τοῖς προβ)μοις πλείστοις κληρικοῖς, ἀπεπλάνησαν τὸν Ἑλληνικὸν ἐπαινεθέντα παρὰ Χριστοῦ λαόν, ἀπεκατέστησαν τοὺς πρ. ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς τελείους Φράγκους. Πρὸς δὲ ἀληθῆ τῶν λεγομένων μου πληροφορίαν ἐπισταμένως μετὰ πολλῆς καὶ μεγάλης προσοχῆς ἅς ἀναγνώσῃ τὸ παρὸν βιβλιαρίδιον μικρῶ τῶ σχήματι μέγιστον δὲ τῶ νοήματι. Μὴν ἀναβάλλομεν οὖν καιρόν. «Οὐ γὰρ οἴδατε τί τέξεται ἡ ἐπιούσα».

Καὶ ταῦτα ἐν συνόψει γράφω ὑμῖν ἐν πολλῇ σπουδῇ μεγάλη βία, ἐνθέρμως πρὸς Φ. Κύριον δεόμενος ὅπως καρποφορήσῃ εἰς τὰς ἀκοὰς ὑμ. καρδιῶν καὶ ἑκατονταπλάσιον φέρει διὰ τῆς θείας αὐτοῦ χάριτος καὶ δυνάμεως.

Ἄδιαλείπτως προσεύχεσθε, ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε τοῦτο καὶ Θεοῦ ἐν ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Τὸ πνεῦμα μὴ σβέννυται (δι' ἀκηδείας καὶ ἀμελείας). Πάντα δοκιμάζετε, τὸ καλὸν κατέχετε.

Καὶ διὰ μὲν τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς «Ἰησοῦ Χριστὲ μ' ἐλέησόν με· ἢ καὶ ἐλέησον ἡμᾶς» ὡς δὲ καὶ πλατ)ρον «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Τίε τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν»· ἢ καὶ «τοῦ ζῶντος, διὰ τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων Σου ἐλέησον ἡμᾶς».

- «Ὅστις ἀεὶ προσεύχεται, Θεὸν ἐπικαλεῖται· ὅτι Ζητήση παρ' αὐτοῦ, οὐδὲν θὰ ὑστερηται».
 - «Εὐθύς λαμβάνει δῶρημα, συμφέρον τῆς ψυχῆς του· Πρὸς (τὴν ὠφέλειαν αὐτοῦ ὅλης τε τῆς ζωῆς του».
 - «Πρὸ πάντων μὲν ἐξ ὅλων δέ, βασιλείαν κερδήση· τὸν (πάντερπνον Παράδεισον θὰ τὸν κληρονομήση».
 - «Διὰ τῶν πρεσβειῶν ἀγνῆς Μητρὸς μας Παναγίας· Χριστιανῶν προστάτιδος ψυχῆς μας σωτηρίας».
 - «Ἐλπίζομεν ὀρθόδοξοι, πάντες δι' αὐτῆς σωθῶμεν· Μετὰ (Δικαίων ἐκλεκτῶν ἵνα καταταχθῶμεν».
 - «Κυρία Παναγία μου, δεόμεθά Σου σώσεις· Τῆς Βασιλείας (Σοῦ Υἱοῦ νὰ μᾶς καταξιώσης».
 - «Ἀγίων Πάντων προσευχῶν, Προφητῶν Ἀποστόλων· Ἱεραρχῶν Μαρτύρων μας καὶ τῶν Ὁσίων ὅλων».
 - «Γένοιτο, Παναγία μου, ταῦτα νὰ ἐκπληρωθῶσιν· Αἱ ταπειναί μας προσευχαὶ ὅπως εἰσακουσθῶσιν».
- Ἀμήν γένοιτο, Κύριε, Γένοιτο Παναγία μου.

Εἰς τὴν Π. καὶ Ζ. Τριάδα, εὐχὴ εὐχαριστήριος μετὰ τὸ ἐξεγερθῆναι τοῦ ὕπνου, λεγομένη ὑπὸ τοῦ Θ. Π. ἡμῶν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι. Δόξα σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἀεὶ παροῶν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Δόξα σοι Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ καταξιώσας με καὶ τὴν σήμερον θεάσασθαι. Δόξα σοι, Παναγία Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Προσκυνῶ τὴν ἀγαθότητά σου τὴν ἀνεδιήγητον. Ὑμνῶ τὴν μακροθυμίαν σου τὴν ἀνεξιχνίαστον. Εὐχαριστῶ καὶ

δοξολογῶ τὸ ἀμέτρητόν σου ἔλεος, ὅτι μυρίων κολάσεων καὶ τιμωριῶν ὄντα ἄξιον ἔλεεις καὶ εὐεργετεῖς με μυρίαις εὐεργεσίαις. Δόξα σοι, Κύριε ὁ Θεός μας, πάντων ἔνεκα.

«Ταύτην εὐχὴν Θείου Πατρὸς, καθ' ἑκάστην νὰ λέγῃς:

Πρὸς τὸν Θεόν μας εὐλαβῶς, αἰεὶ μὲν ἵνα κλαίῃς».

«Γονυκλινῶς νὰ προσκυνῇς εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μας, Ἰησοῦ τοῦ γλυκυτάτου μας Πατρὸς καὶ πλαστουργοῦ μας».

«Οἷς κρίμασιν ἐπίσταται, ὡς εὐσπλαγχνος μᾶς σῶσῃ:

Μᾶς ἀπαλλάξῃ τῶν παθῶν, Δόξης του ν' ἀξιῶσῃ».

Περὶ τῆς Μ. ἀγάπης τοῦ Π. Α. Θεοῦ. Τοῦ ὁσίου καὶ Θ. Π. ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ Μεγ. Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ὅσιε Πάτερ, τῆς φωνῆς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Κυρίου ἀκούσας, τὸν Κόσμον κατέλιπες, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν, εἰς οὐδὲν λογισάμενος· ὄθεν πᾶσιν ἐβόας. Ἀγαπήσατε τὸν Θεόν, καὶ εὐρήσετε χάριν αἰώνιον· μηδὲν προτιμήσατε τῆς ἀγάπης αὐτοῦ· ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, εὕρητε ἀνάπαυσιν μετὰ πάντων τῶν Ἀγίων· οὐ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, φύλαξον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οὗτος καὶ ὁ ἀγιώτατος Μ. Ἀντώνιος εἶπεν· «Τὸν Θεὸν οὐ φοβοῦμαι· ἀλλὰ ἀγαπῶ αὐτόν».

Καὶ ἡ ἀγάπη, κατὰ τὸν ἀγ. ἀπ. Ἰωάννην τὸν Θεολόγον: «Ἡ γὰρ ἀγάπη ἔξω βάλει τὸν φόβον».

Ἀξιῶσόν μας Δέσποτα, Χριστέ μου σ' ἀγαπῶμεν· Ἐξ ὅλων Κόσμου τῶν φθαρτῶν, Ἰησοῦν μας νὰ ποθῶμεν.

Ἀηδέν τι πλεόν γερωῶν, νὰ μὴν ἐπιθυμοῦμεν Ἰησοῦν μας τὸν γλυκύτατον, αὐτὸν νὰ ἐκζητοῦμεν.

Ν' ἀπολαύσωμεν Χριστόν, Ἰησοῦν μας τὸν Σωτήρα ψυχῆς μας τε τὸν γλυκασμόν, παντ' ἀγαθῶν Δοτῆρα.

— Ἐπιμελεῖσθε δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου.